

La sessió es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la lletrada major i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Senyores i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Projecte de llei de regulació de la prestació del servei d'inspecció tècnica de vehicles (ITV) a Catalunya (debat de totalitat)

200-00029/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades al projecte de llei de regulació de la prestació del servei d'inspecció tècnica de vehicles, ITV, a Catalunya. D'acord amb l'article 116.2 del Reglament, presentarà la iniciativa el conseller d'Empresa i Treball, l'honorable senyor Miquel Sàmper i Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Bé; moltes gràcies, president. Diputades, diputats, consellers i conselleres que ens acompanyeu... Molt ràpidament. Un projecte que obeeix a tres necessitats: una primera, que el nostre sistema d'inspeccions tècniques tingui més seguretat jurídica; una segona, superar l'estancament de la seva capacitat, i una tercera, adaptar-lo a les necessitats no només dels usuaris, sinó també del territori, mantenint totes les garanties que requereix l'interès general.

Les ITVs són un servei, com vostès saben, obligatori que garanteix la seguretat dels vehicles que circulen per les carreteres i, alhora, ha d'assegurar tots els requisits mediambientals normatius –catalans, espanyols i europeus. Precisament perquè és

un servei obligatori, correspon a l'Administració garantir-ne la qualitat en la seva aplicació.

El model, que, com vostès saben, parteix d'una llei de l'any 2008, amb un sistema que tenia dos punts fonamentals –un primer, que era l'autorització administrativa, i un segon, que eren algunes regles de planificació territorial–, va quedar obsolet de forma especial perquè l'any 2016 un seguit de resolucions judicials van anul·lar precisament els instruments fonamentals del que era el sistema que tenien fins a l'any 2008, limitant les quotes de mercat i també limitant les distàncies mínimes entre les nostres estacions. Una limitació, com els hi deia, jurídica, recolzada en resolucions judicials.

Des de llavors, des d'aquell moment, les dificultats per créixer han sigut notables. Les dificultats per adaptar-lo a la demanda han sigut molt molt rellevants i, per tant, no s'ha pogut tampoc desplegar el pla territorial que hi havia inherent a aquesta norma. Per tant, és una situació que cal resoldre.

I nosaltres ho volem fer mitjançant el que són les dades que tenim a dia d'avui, que jo comparteixo amb vostès. Avui dia Catalunya té cinquanta estacions fixes, 122 línies d'inspecció i deu unitats mòbils. En els últims quinze anys, en canvi, hi ha hagut una alteració que ha sigut pràcticament..., que, amb un augment del vint-i-cinc per cent, en canvi, la nostra capacitat no ha pogut créixer i, per tant, aquest vint-i-cinc per cent s'ha hagut de gestionar de mala manera, si em permeten l'expressió.

Tenim un parc que té a dia d'avui 5,4 milions de vehicles, 3,2 milions d'inspeccions cada any, i l'antiguitat mitjana dels nostres vehicles és ni més ni menys que de quinze anys. Per tant, afecta a tothom, però és evident que a qui més afecta són aquells col·lectius professionals com els transportistes, els taxistes, els conductors d'autobusos o també de vehicles industrials i/o comercials.

Què planteja aquest projecte que jo els hi porto a vostès avui? Doncs més seguretat jurídica, un marc estable, una adaptació al dret d'Europa i, per descomptat, superar els esculls judicials que, com els hi deia, vam tenir l'any 2016.

Segon, més capacitat, més millora de cobertura territorial, més simplificació d'accés per instal·lar noves estacions, un nou sistema territorial per poder augmentar l'oferta, promovent que siguin arreu de tots els nostres territoris, amb independència dels

seus beneficis o rendibilitat. Un sistema, per tant, més adaptable a les necessitats dels usuaris i amb més poder d'especialització. I, en definitiva, més qualitat, més transparència, més supervisió pública, condicions mínimes d'atenció al públic, cita prèvia molt més ben regulada, informació als usuaris, gestió de les queixes, suggeriments, etcètera, etcètera, etcètera.

La idea és obrir el sistema, i no vull que es confongui que obrir el sistema significa renunciar a que hi hagi una regulació pública. Tot el contrari, la Generalitat manté plenament la seva funció reguladora, supervisora i inspectora, i, per tant, manté la potestat d'establir les tarifes fixes o màximes quan el mercat així ho requereixi.

Acabant –se'm va acabant el temps–, és un model que no es limita només a obrir noves estacions. S'enfoca bàsicament a actualitzar un model caduc, que havia quedat desfasat jurídicament i judicialment. Dota Catalunya d'un sistema més estable, més adaptable, amb més cobertura territorial, amb més especialització. I, per tant, és un sistema que presentem convençuts de que serà millor per a Catalunya.

Permetin-me –acabo, president– agrair la feina feta a la Direcció General de Turisme, que ens acompanyen; de forma molt especial, al director general (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de... –perdó–, he dit Turisme; d'Indústria –disculpin–, el senyor Xavi Roca; a l'assessoria jurídica del departament, i també totes les aportacions que han fet operadors, organitzacions empresarials, associacions de les administracions locals i la resta d'entitats.

Permetin-me també acabar agraint la feina feta al Grup d'Esquerra Republicana. Va iniciar el tràmit d'aquesta llei en l'anterior legislatura. Nosaltres hem agafat el contingut del treball que ja s'havia fet i l'hem acabat de forma conjunta. Amb tots vostès iniciem avui un tràmit que esperem que millori el text que avui els donem a conèixer.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, conseller. Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes a la totalitat. Per poder-les defensar davant del Ple, en un temps màxim de

set minuts cadascun, té la paraula, en primera instància i en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat perquè considerem que el problema d'aquest projecte no és un article en concret, sinó que la pregunta està mal resposta des del principi. Si s'ha de prestar un servei públic obligatori, hem de saber qui se n'ha de poder beneficiar econòmicament.

De fet, la mateixa exposició de motius ens facilita, per part nostra, bastant el debat. Diu que la ITV és una activitat vinculada a la seguretat viària i a la protecció del medi ambient. Destaca que és obligatòria, que la ciutadania no té capacitat per valorar per si mateixa la qualitat tècnica de la inspecció, i s'afirma que, pel seu caràcter de funció pública, el servei no es pot deixar a les eventualitats del mercat.

Nosaltres hi coincidim, claríssimament. I el problema és que, quan vas passant unes pàgines, el que ens trobem és que la llei, en el seu article 4, parla d'una autorització administrativa en el marc d'un mercat de lliure accés. Aquesta és una contradicció que per nosaltres justifica plenament una esmena a la totalitat. Perquè es parla d'una funció pública obligatòria que afecta la seguretat, que l'Administració n'ha de garantir la qualitat, que s'han de garantir les tarifes, que s'ha de garantir la cobertura territorial, que s'han de controlar els operadors, però després de tot això l'Administració entrega aquesta prestació ordinària i el marge econòmic existent del servei a empreses privades.

Nosaltres plantegem una proposta bastant més senzilla, i és que la responsabilitat és pública, la gestió pot ser pública. No estem parlant d'una ocurrència ni d'un model impossible. Estem parlant de que hi ha cinquanta seccions fixes i deu unitats mòbils gestionades per cinc operadors. Cada any s'hi fan aproximadament 3,2 milions d'inspeccions sobre un parc de més de 5,4 milions de vehicles. Per tant, una activitat estable, recurrent i una dimensió econòmica considerable perfectament planificable. I existeixen models públics perfectament operatius.

A Astúries, la ITV la presta directament una empresa cent per cent pública, ITVASA. El 2025 va fer més de mig milió d'inspeccions. Va incrementar la productivitat, de fet,

un vint-i-cinc per cent. Va eliminar les llistes d'espera i va facturar 16,18 milions d'euros mantenint, segons el Govern asturià, les tarifes més baixes entre les comunitats limítrofes. Es pot comprovar perfectament per part del Govern d'Astúries, que tampoc és que fos, no ho sé, Petrograd. A Andalusia, Veiasa, que també és una empresa pública, el 2023 va superar 4 milions d'inspeccions amb una xarxa de setanta estacions fixes i setze unitats mòbils. El 2022 havia obtingut un resultat net de 18,7 milions d'euros.

Per tant, no és cert que només tinguem les dues opcions que plantegen, el model actual amb determinats límits que insinuen però que no acaben de deixar clar. I m'agradaria que fossin transparents i diguessin estrictament quins són els problemes que consideren que hi ha ara mateix, perquè de forma informal sí que en parlen, respecte del model que tenim. Diguin-ho i ho discutim des d'aquí. I, si no, no ens poden dir que la següent opció és una mena de mig liberalitzar aquest mercat mantenint certes quotes amb uns barems i amb unes forquilles de preus.

Nosaltres creiem que hi ha una tercera via: un servei públic, una gestió pública i un rendiment públic que podria aprofitar perfectament i treballar en cohesió amb els operadors que ja han existit. Perquè, quan parlem de que un servei es presti d'una forma pública, no vol dir que no hi hagi marge en aquest sentit per a l'operador privat. N'hem parlat moltíssimes vegades. De fet, Catalunya és un dels espais que va ser pioner en el seu moment de saber tramatar perfectament com hi havia qüestions que s'havien de poder planificar de forma pública i que tenien un espai perfecte en termes de privats, sempre que vegem on repercuteix aquest benefici i com es queda.

I, per tant, hi ha per nosaltres una altra qüestió que és de caràcter fonamental. És que la ITV no és un servei que la ciutadania decideixi lliurement consumir, la llei obliga a passar-la. L'Estat diu: «Vostè ha de portar aquest vehicle a inspecció i ha de pagar per fer-ho.» Bé, doncs si es tracta d'una obligació pública que genera un excedent econòmic, no acabem d'entendre per què aquest excedent s'ha de convertir en un benefici privat, en la línia en la que vostès ho proposen. Si hi ha un benefici, que sigui per a tothom; si no hi ha benefici, vegem com ho fem perquè els operadors privats ho puguin fer.

Creiem que, a més, si no, es podrien ajustar tarifes, es podrien ampliar horaris, es podria solucionar el fet de que, evidentment, no és el mateix el benefici en una comarca que en una altra, que la densitat de població importa, que el tipus de vehicles que hi han en segons el tipus de treball en una comarca o en una altra són diferents, i que, per tant, hi ha una rendibilitat empresarial en unes zones que no hi és en d'altres. No passa re, això ja estava contemplat en l'anterior llei. I si s'han de reforçar les unitats mòbils, perfecte. I si es poden millorar les condicions laborals, millor. Invertint en seguretat industrial? Encara millor.

Però senzillament creiem que té sentit que aquests recursos retornin al conjunt de la ciutadania. De fet, el mateix projecte ja accepta parcialment aquesta lògica quan estableix que determinats ingressos procedents de la reversió de les antigues concessions es destinin a actuacions de suport a la indústria. Això ho diu la llei també. Per tant, la nostra pregunta és: per què només quan es reverteix patrimoni? Per què no aplicar aquesta lògica al servei mateix?

I, a més, s'obre una contradicció que resulta reveladora. La llei preveu que la Generalitat pugui prestar el servei directament de manera subsidiària quan calgui garantir-ne la universalitat. Llavors, què ens estan proposant? Que s'hagin de cobrir totes aquelles faltes que quedin en un forat d'un mercat perquè venen a criticar el model actual sense acabar de dir-nos exactament per què? Si allò públic és qui garanteix que ningú quedi enrere, per què ha de ser subsidiari? Per què el sector privat ha de quedar-se les zones rendibles i l'Administració ha d'aparèixer només quan el mercat falla? Exactament què és el que estan proposant?

I això és el model que nosaltres no compartim. Catalunya ja va externalitzar el servei l'any 1982 i posteriorment va passar de concessions a autoritzacions privades. De fet, el mateix projecte de llei ja parla d'aquesta evolució. Nosaltres considerem que ara mateix tenim l'oportunitat de decidir si la solució als problemes del sistema és liberalitzar-lo encara més sense tenir gaire clar exactament per què i quins problemes s'estan donant ara o si recuperar una funció pública perquè sigui realment pública. La nostra és la segona. Per això aquesta no és una esmena a un article i no és una esmena a una forma de concepció, és una esmena a la totalitat del model.

No sé com aniran les intervencions ara, però m'agradaria posar sobre la taula que no existeix en cap teoria econòmica, des de la socialdemocràcia fins on es vulgui arribar, que lo que s'ha de fer amb aquelles empreses que poden donar beneficis privats sigui socialitzar aquests beneficis privats amb l'àmbit privat. Ho dic perquè quan s'intenti, no ho sé, defensar algunes propostes, no ho facin fent trampes.

I bé, simplement dir el que ja hem dit, que mentre la ITV sigui seguretat viària, mentre sigui obligatòria, mentre sigui seguretat industrial i mentre tingui a veure amb la protecció ambiental, és una obligació imposada per les administracions i les administracions han d'estar a l'alçada en aquest sentit, i no se'ns acut que hi hagi una millor manera que gestió pública, control públic, cobertura pública i, si hi ha benefici, benefici públic.

Per això demanem que es retorni aquest projecte i que es treballi tenint en compte diferents perspectives: les perspectives del model actual que ja tenim i les perspectives d'un model, en cas de que es vulgui canviar, que sigui diferencial, i que el Govern torni amb una llei que no organitzi millor un mercat privat, perquè creiem que té bastanta altra feina en altres àmbits com per dedicar-se a això, i que estudiï seriosament com recuperar per al conjunt de la societat un servei que ja és, per definició, segons el seu projecte de llei, públic.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyor conseller..., vull també saludar el sector que ens acompanya i tots els diputats i diputades. El Grup Popular presentem una esmena a la totalitat en sentit contrari del que la presenta la CUP. Estem a favor dels objectius que persegueix aquest projecte de llei, a favor d'obrir el mercat, de facilitar l'entrada de nous operadors, d'incrementar la competència, de millorar la qualitat del servei, de reduir el temps d'espera als usuaris, especialment als transportistes, als taxistes,

que tenen tantes dificultats en ocasions per passar la ITV. I, després, per garantir un equilibri territorial que permeti a tots els ciutadans, visquin on visquin, accedir a la ITV en bones condicions.

Per tant, compartim els objectius del projecte, però presentem una esmena a la totalitat perquè amb aquest text, senyor conseller, no aconseguirà els objectius que vostè persegueix. Entre d'altres raons, perquè el text proposat està amb moltes deficiències jurídiques, deficiències regulatòries i econòmiques rellevants que afecten l'arquitectura del projecte de llei. Per tant, nosaltres el que veiem aquí és una gran contradicció entre el principi de lliure accés que proclama i les obligacions que imposa, que precisament el que fan és dificultar que hi entrin nous operadors, especialment les petites empreses.

Després, també genera inseguretat jurídica. El projecte no reconeix ni protegeix les autoritzacions administratives vigents, especialment les que s'estenen fins a l'any 2035. Aquesta manca de garanties comporta un risc de conflictivitat judicial. Aquell que volem evitar, doncs, l'incorporem com una qüestió en aquest projecte de llei. I també de responsabilitat patrimonial, perquè parlem de títols administratius que han produït efectes jurídics i sobre els quals s'han planificat inversions, instal·lacions, llocs de treball i decisions empresarials molt rellevants i, a més a més, estan autoritzades i examinades pel Tribunal Suprem. Per tant, la reforma ha de tenir en compte aquesta realitat jurídica.

I aquí hem de ser molt clars. Defensar la seguretat jurídica dels operadors actuals significa exigir que l'Administració respecti i reconegui els seus propis actes i les conseqüències jurídiques que se'n deriven. Per tant, defensem que hi entrin nous operadors, però hem de preservar les garanties dels operadors que hi han. Són dos coses absolutament complementàries i imprescindibles per evitar, entre d'altres raons, poder generar litigis.

I una qüestió que també és molt important és la vinculació que fa el projecte entre les noves autoritzacions i les obligacions derivades del procediment de reversió de les antigues concessions, que tenen una naturalesa patrimonial específica i alguns dels seus aspectes continuen pendents de resolució administrativa i judicial. I, per tant, no es pot condicionar l'accés a l'activitat al compliment d'obligacions que no

depenen exclusivament de la diligència dels operadors o que es troben suspeses judicialment, perquè no depenen d'ells i, per tant, no es pot condicionar aquest accés. I això, a més a més..., han fet formulacions, al·legacions, Foment del Treball, el sector, etcètera, i reclamen un reconeixement exprés de les autoritzacions vigents i una regulació adequada de la reversió patrimonial. I la solució passa per una qüestió molt important, i és establir un règim jurídic clar, diferenciar les obligacions exigibles de les qüestions encara pendents i garantir la continuïtat del servei.

I, després, també hi ha una regulació deficient, perquè es deixen moltes qüestions fonamentals referides a obligacions econòmiques, condicions essencials de les autoritzacions, equilibri regulador, a decisions de caràcter administratiu, d'instruccions administratives, que després afecten enormement les empreses però que no en són coneixedores en el moment en què s'hi presenten i, per tant, això els genera un canvi de condicions. Les empreses necessiten conèixer les condicions abans d'invertir. Per tant, cal un desenvolupament reglamentari que defineixi elements essencials del model amb criteris transparents, previsibles i objectius amb garanties corresponents.

I, després, el sistema de ponderació territorial, senyor conseller, està mal dissenyat en aquest projecte. Nosaltres volem que a tota Catalunya hi hagi un equilibri territorial i que tothom hi pugui accedir amb bones condicions. Però aquesta cobertura territorial que vostès han planificat estableix obligacions d'implantació territorial que posen en risc l'obertura i la implantació d'estacions en zones on hi ha una alta demanda, perquè els hi exigeixen la presència prèvia en uns altres territoris. I, per tant, això dificulta i aconsegueix els efectes contraris dels que persegueix aquest projecte de llei: menys inversió privada, ampliació més lenta de la xarxa, incrementar el cost d'entrada en el mercat. I tampoc reduir el temps d'espera no el reduiran, perquè dificultant aquest accés no reduiran el temps del mercat.

Per tant, hi han contradiccions. Volen reduir el temps d'espera però, en canvi, estableixen unes obligacions que dificulten l'obertura de noves estacions; defensen la competència però encareixen l'entrada de nous operadors, i defensen l'equilibri territorial però no es garanteix que hi hagin inversions en llocs de bona demanda. Per tant, nosaltres això ho hem advertit.

I també adverteix la Unió Europea que va en contra també de l'article 49 del Tractat de la Unió Europea. I l'Autoritat Catalana de la Competència i òrgans reguladors de la Generalitat han advertit del risc que es pot convertir en una barrera al creixement i hi han plantejat alternatives. I vostès tampoc justifiquen la proporcionalitat ni la necessitat d'aquestes alternatives.

Des del Grup Popular entenem que hi ha una altra manera de garantir l'equilibri territorial, una altra manera de fer un projecte de llei d'aquesta naturalesa. Necessitem una reforma amb més garanties jurídiques, més competència efectiva i un equilibri territorial que funcioni de veritat. Volem un mercat obert on els operadors tinguin les condicions clares, on puguin prestar un bon servei i on tinguin el temps d'espera més reduït per part de tots els usuaris. Al final, nosaltres el que volem és la llibertat i la capacitat d'elecció dels usuaris, però molta seguretat jurídica al sector.

Perquè, en definitiva, des del Grup Popular el que defensem en aquest model és que hi hagi més competència, més operadors, més capacitat inspectora, menys temps d'espera per a usuaris, transportistes i privats, millor qualitat del servei, equilibri territorial. Una llei que generi confiança i seguretat jurídica.

I, per tant, aquesta és la raó per la qual demanem la devolució d'aquest projecte de llei al Govern.

El president

A la Mesa no li consta que hi hagi cap petició de torn en contra. I, per tant, a continuació passem al torn d'intervencions de la resta de grups parlamentaris per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, i per fer-ho, té la paraula pel Grup Parlamentari de Junts, el diputat excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bona tarda. Conseller, consellers, director general... Els que veniu en representació del sector, benvinguts. Bé, hem de dir que el servei de la Inspecció Tècnica de Vehicles a Catalunya no funciona bé, ja fa temps que no funciona bé. Per tant, nosaltres celebrem la iniciativa del Govern de portar aquest projecte de llei, perquè cal regular, cal una nova llei i cal regular el servei de les ITV's.

Tots sabem que hi ha molta dificultat per aconseguir cita amb les ITV's avui en dia, sobretot depèn d'on sigui el territori i sobretot per als vehicles pesats. I, per tant, això fa que fins i tot afecti el dia a dia de molts treballadors que la seva feina es basa justament en portar un vehicle pesat, un camió, i que veuen dificultada la seva feina. La ITV ha de ser una garantia de seguretat, no ha de ser una complicació per a la feina diària de molts professionals.

Per tant, òbviament, nosaltres votarem en contra a les esmenes a la totalitat que s'han presentat. No entenem gaire bé el plantejament. Evidentment, cadascú ha de fer el que cregui, però nosaltres pensem que en el tràmit de llei s'ha de poder modificar aquesta llei i millorar-la en els aspectes que s'han comentat fins ara. Per tant, nosaltres tampoc ens ho prenem com un aval al cent per cent de la llei. Nosaltres no l'acceptaríem, tal com està. Per tant, farem esmenes. Evidentment, escoltarem els sectors, farem esmenes i veurem què en surt, de tot plegat.

El primer tema que evidentment ens preocupa és la seguretat jurídica. I tots sabem com està el sector en aquest moment. El projecte de llei planteja un nou model d'autoritzacions, però tenim ja operadors que disposen de títols vigents fins al 2035 i en algun cas fins i tot més enllà. Per tant, no podem aprovar una llei que acabi generant més inseguretat jurídica, una nova onada de recursos judicials, quan tots sabem que prou judicialitzat està aquest tema. Cal garantir una transició cap a aquest nou model respectant els drets legalment reconeguts i aclarint les obligacions de reversió patrimonial i evitant que els operadors hagin d'assumir les conseqüències de procediments administratius que fins i tot avui encara no s'han resolt. Per tant, volem una llei que resolgui els problemes, no que en creï de nous.

En segon lloc, i aquest tema m'agradaria que quedés clar que és la nostra llavor que volem introduir en aquesta llei, nosaltres volem anar una mica més enllà del que defineix el model que planteja el Govern i creiem que cal estudiar allò que fan altres països de la Unió Europea, que és anar cap a un model mixt. És a dir, fer conviure les estacions convencionals que tenim ara amb determinats tallers, sobretot en l'àmbit rural, que puguin tenir autoritzacions per fer passar les ITV's.

Pensem que aquest model pot ser molt més interessant per a un país com el nostre, que no és el mateix a l'àrea rural que a l'àrea metropolitana. I, per tant, nosaltres, en

aquest sentit, doncs, presentarem esmenes per anar en aquesta línia. No té sentit que una persona hagi de fer grans desplaçaments a territori per anar a complir una obligació legal quan realment hi han tallers a la vora de casa seva que podrien assumir aquesta funció, com dic, com fan altres països, sense anar més enllà, Alemanya. Per tant, tot això, evidentment, requerirà que ho analitzem amb calma, però pensem que hem d'anar per aquest camí.

El tercer tema que ens preocupa són alguns terminis que preveu la llei, que ens semblen una mica justos. Per exemple, el previst dels trenta dies a l'article 13. Creiem que hem de fer els processos àgils, però també han de ser terminis proporcionats, realistes, sobretot, especialment, quan els operadors han de presentar documentació tècnica, acreditar requisits o efectuar adaptacions. Per això plantejarem també ampliar aquest termini.

I, finalment, hi ha una qüestió que també ens sembla essencial, pensant sobretot en els ciutadans, i és que aquesta llei..., el que no pot ser és que les tarifes que paguen els ciutadans i les empreses, amb la liberalització, en lloc d'anar a la baixa, vagin clarament a l'alça. Per tant, aquí hem de buscar un punt d'equilibri entre qualitat del servei i el que es paga. Per tant, hem de buscar la fórmula, i jo crec que la trobarem entre tots, eh? No va mal encaminada, la llei, però crec que hem de donar una volta a aquest tema per evitar aquest problema.

Per tant, en resum: «sí» a una nova regulació, «sí» a ampliar l'oferta de les ITV's arreu del territori, «sí» a reduir les llistes d'espera, «sí» a facilitar la vida dels transportistes i de les empreses i també als ciutadans que viuen a l'entorn rural, però també exigim aquesta seguretat jurídica, que ens sembla que segons com no hi serà prou.

Esperem que el Govern tingui la voluntat d'escoltar a tots els sectors, que s'aprovin les compareixences que entre tots decidim, i que aprovem una llei en condicions i que pugui tenir una llarga vida en aquest país.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyor Joan Ignasi Elena Garcia.

Joan Ignasi Elena Garcia

President, conseller, consellers, consellera... Les raons per les quals votarem en contra de l'esmena a la totalitat..., comparteixo les que ha dit el senyor Canadell, el diputat Canadell, en el sentit de que la llei fa falta, la llei és imprescindible, la llei és necessària per millorar el servei, un servei que genera molta inquietud a sectors econòmics que la necessiten per agilitzar un servei imprescindible, com –es recordava– és passar les inspeccions. Per tant, la llei es pot millorar en el tràmit i es poden fer les esmenes necessàries, etcètera. I, per tant, ens sembla que per això hi ha la tramitació i que la llei és necessària. I és aquesta la raó per la qual votarem en contra de les esmenes a la totalitat.

Estem legislant, com s'ha recordat, sobre un servei públic amb l'objectiu de garantir diverses coses, tant la qualitat ambiental com també la seguretat viària. Cal, per tant, garantir inspeccions adequades, bon servei, condicions per als treballadors –això també és un element determinant, i després en parlaré–, en un context d'un país que té un parc de vehicles molt envellit. Al nostre país hi ha una mitjana de catorze, quinze anys de vida dels vehicles; a França, set. I això té molt a veure després amb la sinistralitat, naturalment.

I, en aquest sentit, hi ha moltes coses a fer, des de, evidentment, la conscienciació, imprescindible, per a una conducció adequada, però també altres coses. El transport públic no funciona, i això, sens dubte, és ben contraproduent. També la xarxa de carreteres, millorar-la. La conscienciació, com deia. És a dir, hi han molts elements que són determinants. Un també és aquest: és el de garantir un bon servei d'inspecció tècnica de vehicles, i, per tant, en aquest sentit és important.

S'ha fet molta feina els darrers anys. El Servei Català de Trànsit, en aquest sentit, ha fet una feinada aquests vint-i-set anys de la seva existència, però hi segueix havent el drama dels accidents d'una forma molt «frapant». Té aquest problema, aquesta derivada, però també en té un altre, que és el de les retencions, que indiscutiblement és molt diferent i molt menys greu que no pas el de l'accidentalitat i el de la mortalitat. Però en aquest país –ho sabem i ho vivim i ho patim– han

incrementat enguany un seixanta per cent les avaries de vehicles a les carreteres catalanes –un seixanta per cent. I això és en bona mesura per l'increment exponencial de vehicles com a conseqüència dels problemes del transport públic. I, evidentment, també aquest element és essencial.

Cal resoldre en aquesta llei la qüestió de la seguretat jurídica, efectivament. La nul·litat –ho recordava el conseller– d'alguns concursos; també la reversió no instada, la reversió no feta i la reversió reclamada i que està impugnada..., tot aquest món, diguem-ne, el conflicte judicial que hi ha, doncs, també la llei és una bona oportunitat per poder-lo assentar i resoldre.

També la qüestió de garantir un servei arreu del país, és a dir, que el codi postal no impliqui –també ho deia el diputat Canadell– tenir menys servei en l'àmbit de la prestació del servei públic de les ITV's.

I en aquest sentit també, doncs, una anàlisi de les tarifes, que, donada la situació que s'ha produït d'inseguretat jurídica i de conflictes judicials, no s'ha pogut abordar amb el rigor i la seriositat que eren necessaris.

I també en l'àmbit dels drets dels treballadors. Per una banda, en l'àmbit de la seguretat i la salut en el treball. Existeix una sentència molt recent, aquesta sentència s'ha de complir. Existeixen nous riscos que es van detectant. En el Cos de Bombers, per exemple, darrerament s'ha vist. És a dir, nous riscos que es van detectant i que és necessari donar-hi resposta, i, per tant, garantir que els treballadors no només tinguin les garanties en el seu lloc de treball, sinó que no s'enduguin la toxicitat o els problemes a casa, també, a través del seu propi treball i de la vestimenta, etcètera. I, per tant, garanties de que això no passi.

I, en aquest sentit, ens sembla que la llei és una oportunitat per fer-ho, com també garantir les condicions laborals, els salaris, l'estabilitat, l'estabilitat en els canvis que es puguin produir de titularitat en moments determinats que garanteixin les condicions laborals dels treballadors. També el pagar per la feina feta i garantint les categories pròpies de la feina que es fa, com és natural.

I, en aquest sentit, nosaltresensem que la llei és una oportunitat per poder donar aquesta seguretat jurídica que reclamen els operadors actuals, la possibilitat de que arribin nous operadors perquè puguin ajudar a millorar i a donar un bon servei en el

nostre país. Aquesta serà la nostra voluntat: treballar en aquesta direcció, intentant trobar una llei que doni resposta a les necessitats de la majoria dels operadors i dels ciutadans del nostre país, que ens sembla que és el nostre objectiu.

Moltes gràcies. I gràcies també a sindicats i altres operadors que ens acompanyen avui per seguir aquesta llei.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Buenas tardes a todos, señor *conseller*, diputados. Hoy la CUP presenta una enmienda a la totalidad porque pretende expulsar y echar a 1.200 trabajadores y contratar a funcionarios, luego es un tema que creo que al menos se debería tomar en consideración. Pero ¿saben lo que pasa? Que, dejando la posición utópica –por suerte– de la CUP, creo que lo que se está debatiendo hoy es un tema bastante serio. Porque, señor consejero, señor Sàmper, ¿sabe qué pasa? Es que en este proyecto de ley hay una serie de cuestiones relevantes y jurídicas que no se abordan.

Liberalización del mercado, ¿quién no puede estar a favor de eso? Estamos completamente a favor. Pero cuando empezamos a desgranar artículo por artículo, después de escuchar su intervención, después de escuchar la intervención del señor Canadell, en vez de esta propuesta realizada por el supuesto secretario general de Industria, el señor Roca, parece que la haya hecho el secretario de Industria, el señor Pujol, Oriol Pujol. ¿Le suena, señor Sàmper? (*Alguns aplaudiments.*)

Lo digo porque, claro, cuando alguno piensa en las ITV's, no piensa en que el sistema funciona bien o mal, no piensa en que tenemos más de diez años de una situación jurídica compleja, que hay una serie de sentencias en el Supremo que se tienen que tirar hacia adelante. No, pensamos cómo ustedes hicieron de las ITV's un auténtico negocio, y es la herencia que hoy tenemos aquí.

Y le diré por qué. Fíjese: en este proyecto de ley en el que ustedes, bajo ese preámbulo, promulgan el hecho de liberalizar el mercado, ¿qué liberalización es la que se remite a condiciones, por ejemplo, de territorio? ¿O condiciones por las que no se abordan...? Yo creo que la realidad no se ha tenido en cuenta. ¿Cuántas estaciones hay en Cataluña? Cincuenta, de las cuales cuarenta y cuatro están en una situación en la que tienen autorización vigente, avalada por el Tribunal Supremo, hasta el 2035; de las cuales las seis restantes tienen esa capacidad de operar hasta la nueva ley.

¿Qué alternativa se les ha dado a esas operadoras? Ninguna. ¿La reversión de la concesión? ¿Qué tipo de reversión? ¿Cómo se va a ejecutar en treinta días? Si alguno es capaz de podérmelo justificar, o el secretario, pues, lo agradeceríamos. Porque lo que se está viendo es que, encubiertas, se quiere expulsar a una serie de operadoras para intentar quizás conducir lo que puede ser el resultado de lo que venga después. Luego, ¿dónde está la liberalización? Insisto, ese proyecto, ¿quién lo ha hecho, el señor Roca o el señor Pujol? Señor Sàmper, dígamelo, explíquemelo. *(Alguns aplaudiments.)*

Porque, claro, cuando aquí también se ha hablado de las tarifas y de que ha habido un sistema que se ha congelado durante muchos años, el ciudadano que pasa la ITV ve que el recibo va subiendo. Va subiendo, el recibo del ITV. ¿Por qué? ¿Ha subido la tarifa? No, han subido las tasas. Es decir, que la Administración ha seguido haciendo negocio de eso. Y, por tanto, cuando alguno ha hablado por aquí y ha comparado otras comunidades autónomas, hay que explicar que las tasas las cobra la Administración; las tarifas, las operadoras, pero las tasas, la Administración.

Luego ¿qué tipo de beneficios fiscales, subvenciones o ayudas hay para intentar cubrir esas cuotas de mercado? Que una supuesta liberalización quizás no le interesa a depende de qué empresa porque no hay suficiente mercado. O sea, cuando tenemos que asegurar que ese servicio público se tiene que prestar, ¿dónde está la Administración? ¿Algún tipo de ayuda?, ¿algún tipo de subvención?, ¿algún tipo de bonificación? No hay ninguna. No se prevé en el proyecto de ley.

¿Qué se prevé en el proyecto de ley? Sanciones: hasta 100 millones de euros, sin ningún tipo de justificación, sin ningún tipo de seguridad jurídica, sin ningún tipo de

ponderación. ¿Por qué? Porque, insisto, ¿quién ha hecho este proyecto de ley? De verdad que quiero saberlo, queremos saberlo.

Y luego, por supuesto, en todo proyecto de ley al que ustedes ponen las garras, siempre van un paso más allá con su enorme fanatismo climático. Sistema europeo EMAS: recomendable en toda Europa, y aquí tiene que ser obligatorio. Un certificado más para una exigencia más y, por supuesto, para una dificultad más. No tiene ningún tipo de sentido.

¿Sabe lo que va a crear que empiece el trámite parlamentario de este proyecto de ley? Una auténtica inseguridad jurídica. Pero es que esa inseguridad jurídica ya se le ha advertido a usted, a su departamento, a los diferentes grupos, y ustedes han hecho caso omiso. Por tanto, oiga, ustedes tienen responsabilidad en ello. Y si el servicio se está prestando de manera incorrecta o no es correcto, la Generalitat tendría que hacer algo aquí; ni mu.

Por tanto, es evidente que no hay ni por dónde coger este proyecto de ley. La única razón que tiene para incoar este trámite es que, efectivamente, sí, necesitamos una nueva ley, pero que actualice todo este proceso jurídico, no que deje en manos de no sabemos quién o qué una situación que, como siempre, insisto, los señores de Junts saben perfectamente hacerse de lo público lo privado.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Diputades, conseller, conselleres, director i els representants de les organitzacions sindicals que també ens acompanyen... Bé, Catalunya necessita –coincidim amb algunes de les intervencions– una nova llei de la ITV. Fa anys que arrosseguem un model que està judicialitzat, que està bloquejat i que ha impedit ampliar la xarxa al ritme de les veritables necessitats del país. Per tant, nosaltres no defensarem aquesta paràlisi. Volem que el projecte superi aquest debat, que

continuï la tramitació i que, per tant, arribi a la ponència on puguem treballar per millorar-lo.

Ara bé, votar en contra d'aquestes esmenes no és en cap cas donar un xec en blanc al Govern. El debat de fons és quin servei de la ITV volem. I no podem oblidar d'on venim: el cas ITV va posar al descobert una trama de corrupció vinculada a les adjudicacions d'estacions amb l'exsecretari general de Convergència Oriol Pujol, condemnat el 2018 per tràfic d'influències, suborn i falsedat documental. I aquest precedent no l'oblidem, ens recorda per què són imprescindibles algunes de les qüestions que deia el conseller a l'inici: la transparència i el control públic.

Basarem, doncs, la nostra feina en la ponència per millorar aquesta llei en bàsicament cinc eixos: l'interès general per davant del negoci privat, l'equitat territorial i el bon servei, el control públic, els drets laborals i el respecte pel medi ambient.

El primer eix, l'interès general abans que el negoci. El debat de fons, doncs, és quin servei d'ITV volem. Parlem d'un servei que és obligatori –també s'hi referia la diputada de la CUP–, relacionat amb la seguretat viària, però també relacionat amb la protecció ambiental. I la seva finalitat no és o no hauria de ser generar oportunitats de negoci, sinó prestar un servei d'interès general. Obrir el mercat pot ajudar a incrementar l'oferta, però no assegura per si sol ni preus més assequibles ni tampoc més proximitat ni tampoc millors inspeccions. La competència empresarial no pot substituir mai la responsabilitat pública.

El segon eix, l'equitat territorial i el bon servei. La ciutadania ha de notar aquesta reforma: menys temps d'espera, una estació que estigui més a prop i uns preus que siguin justos. No és acceptable que en comarques de l'interior o de muntanya calgui continuar fent desplaçaments llargs per complir una obligació, que, ho reitero, és legal. Dividir Catalunya en zones sense verificar l'accés real al servei pot concentrar les estacions als punts més rendibles, fins i tot a fronteres entre zones, si no escurcem els trajectes i els terminis per aconseguir cita. I amb els preus cal ser especialment exigents. Liberalitzar les tarifes no garanteix que la ciutadania pagui menys; ans al contrari, les tarifes les ha de fixar el Govern.

Tercer eix, control públic efectiu. La Generalitat ha de controlar efectivament el sistema, no només autoritzar-lo. Calen inspeccions públiques rigoroses, mitjans suficients, transparència i garantia d'independència de qui revisa els vehicles, fins i tot quan s'inspeccionen flotes d'empreses en instal·lacions pròpies. Cap estalvi empresarial no pot posar en qüestió el rigor d'una ITV.

Quart eix, drets laborals i qualitat. Un bon servei també depèn de les persones que el presten, evidentment. Les recomanacions del CTEESC coincideixen en qüestions fonamentals: manteniment de l'ocupació, garanties davant els canvis d'operador, conveni sectorial, formació continuada, dotacions adequades de personal i reforç de la seguretat laboral. Aquesta reforma no pot servir per competir precisament retallant salaris, reduint plantilles o pressionant perquè les inspeccions es facin en menys temps. Tenir professionals qualificats amb estabilitat i amb condicions de treball dignes és una garantia de seguretat viària. Les preocupacions sindicals han de ser centrals en la tramitació, i no un peu de pàgina.

I cinquè i últim eix, el respecte pel medi ambient. Reconeixem els aspectes ambientals positius del projecte, com l'impuls de l'energia renovable a les instal·lacions, però la sostenibilitat per nosaltres va més enllà. Vol dir controls d'emissions rigorosos i una xarxa propera que eviti desplaçaments innecessaris.

I acabo. Els Comuns votarem en contra de les esmenes a la totalitat perquè volem que la llei continuï i volem treballar-la en ponència. Deia, volem una llei nova de la ITV que desbloquegi la situació actual i millori de veritat el servei. Hi participarem, doncs, amb aquesta voluntat constructiva, però també amb exigència, incidint en els eixos que he esmentat: l'interès general per damunt del negoci, l'equitat territorial i el bon servei –amb menys esperes i preus justos–, el control públic, els drets laborals i el respecte pel medi ambient.

La pregunta que ens hem de fer és si amb aquesta llei la ciutadania tindrà un servei millor, més segur i més just, i no ens hauríem de preguntar qui farà negoci amb aquesta llei.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

La ITV és una obligació legal que ens van imposar i, per tant, no podem decidir si la passem o no, motiu pel que les institucions tenen la responsabilitat de garantir que es pugui complir en condicions de proximitat, disponibilitat i preu, i s'ha de disposar d'una oferta suficient per dur-la a terme.

Per a molts ciutadans, l'ús del vehicle és imprescindible al dia a dia, i per a molts d'ells, una eina de treball i producció. Una oferta insuficient els fa perdre el temps i els desplaçaments innecessaris. Aquest cost no el poden reflectir a la factura. Aliança Catalana defensem la iniciativa empresarial, la competència i la seguretat jurídica, i, com hem dit reiteradament, reivindiquem menys burocràcia que permeti treballar, emprendre i invertir. La funció de l'Administració és establir garanties i comprovar que es compleixen, i els inspectors han de treballar amb rigor i independència, i no com una guingueta més.

A la CUP li diem que el fet de que sigui obligatori no converteix aquest servei en un problema. El debat s'ha de centrar en com obtenir un millor servei, més accessible i més eficient. La desconfiança ideològica envers l'activitat privada no és una alternativa de gestió. Vostès sembla que tinguin al·lèrgia a tot allò que és privat, menys amb el que és seu.

Al PP, si defensa la llibertat d'empresa i considera que aquest projecte té barreres, té tota la tramitació per poder proposar que s'eliminin. Aliança Catalana també ho examinarem. Impedir que la llei avanci provoca mantenir les dificultats i el bloqueig del sistema actual. Aquest projecte no estableix llibertat de tarifes incondicionada. L'article 7 permet que l'Administració en fixi els imports. Cal aclarir com funcionarà aquest mecanisme, amb quins criteris i quines garanties tindran les empreses i els usuaris.

La ITV és obligatòria. Si no la passem, som sancionats. Per tant, la Generalitat té l'obligació de garantir que es pugui fer sense fer-nos perdre el temps. No podem exigir als ciutadans que compleixin si l'Administració no és capaç de garantir-ne el servei. Durant anys l'obertura de noves estacions ha estat bloquejada, i quan tenim

l'oportunitat de modificar-ho ens demanen que la retornem i que continuem com fins ara.

Aliança Catalana votarà en contra de les esmenes a la totalitat presentades pel PP i la CUP. No és per donar un xec en blanc al Govern; el nostre suport dependrà del text final que en surti.

Aliança Catalana defensem la iniciativa empresarial, la llibertat d'empresa i la competència. A les empreses disposades a obrir noves estacions per poder ampliar l'oferta i reduir esperes els hem de permetre competir en igualtat de condicions. La competència ha de millorar el servei, no rebaixar-ne les garanties. Obrir el mercat sobre paper no serveix de res, si aquestes condicions només es poden assumir amb els operadors ja establerts. La regulació ha de ser proporcionada, justificable i igual per a tothom i a tot Catalunya, des del poble més petit fins a la ciutat més gran.

I no podem oblidar els antecedents del sector de les ITV i l'escàndol de corrupció que va afectar la política catalana. Les autoritzacions administratives han de poder garantir que es faran amb criteris objectius, transparents i verificables, sense dependre de contactes polítics ni de les seves influències ni de burocràcia ni de privilegis. Competència i respecte.

Moltes gràcies.

El president

Finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, president. Consellers, consellera, secretari general –que hi era fa un moment–, el director general d'Indústria i tot l'equip del departament de la conselleria d'Empresa i Treball... Des del nostre Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar defensem que aquest projecte de llei continuï la seva tramitació. I ho fem perquè creiem que Catalunya necessita actualitzar la regulació d'un servei que és important per a la seguretat viària, per al bon funcionament de l'activitat econòmica i per al dia a dia de milers de persones. No podem continuar donant les mateixes respostes a una realitat que ha canviat i que continua canviant.

La situació actual és coneguda: la demanda del servei d'ITV ha crescut molt, però la capacitat de la xarxa d'estacions no ha evolucionat al mateix ritme. Això genera dificultats per trobar hora, esperes i problemes per a moltes persones que necessiten el vehicle per treballar o per desenvolupar la seva activitat professional.

I quan parlem d'això no parlem només dels particulars; parlem també dels transportistes, dels autònoms, de les empreses i de tots aquells professionals que necessiten tenir els vehicles en condicions per poder treballar. Per a un professional del transport, tenir un vehicle aturat perquè no pot passar la ITV quan toca no és una qüestió menor; pot afectar la seva activitat, els seus ingressos i el funcionament de la seva empresa. Per tant, tenim un problema real que va creixent i que hem d'afrontar amb responsabilitat.

El servei s'ha prestat fins ara amb un model que necessita una actualització. La regulació vigent no dona prou resposta a les necessitats actuals d'oferta i demanda i d'organització del servei. El nou projecte planteja un model que permeti l'entrada de nous operadors, faciliti l'ampliació de les xarxes d'estacions i doni més possibilitats d'elecció a les persones usuàries. Manté el paper de la Generalitat en l'autorització, el control i la supervisió del servei. També estableix unes condicions mínimes de prestació amb l'objectiu que les persones usuàries tinguin unes garanties de servei més homogènies independentment de l'estació a la que vulguin anar. Això vol dir millorar aspectes com els horaris, la informació, la gestió de les consultes, les reclamacions i la cobertura territorial. I també vol dir adaptar millor el servei a les necessitats dels vehicles industrials i comercials, així com dels vehicles agrícoles i especials, mitjançant solucions específiques.

A més, hem de tenir present que el parc de vehicles també està canviant. Cada vegada tenim tecnologies diferents, vehicles elèctrics i noves necessitats tècniques. La regulació ha de permetre que el servei s'adapti a aquesta evolució, sempre amb les garanties de seguretat i de qualitat que corresponen. Per tant, no es tracta únicament d'obrir més estacions; es tracta de tenir un servei més ben organitzat, amb més capacitat de resposta i amb unes regles clares per a tothom.

I aquí vull fer una consideració important. Més competència no pot voler dir menys control ni pot anar en perjudici de les persones treballadores del sector. La qualitat

del servei també depèn dels professionals que el presten. Cal tenir en compte les seves condicions laborals, l'estabilitat de l'ocupació i la formació necessària per respondre als canvis tecnològics. Són qüestions que també hem de poder abordar durant la tramitació parlamentària.

Aquest projecte respon als compromisos de legislatura d'impulsar un model d'ITV més accessible, amb més capacitat de servei i adaptat a les necessitats del país. Des del nostre grup parlamentari creiem que hem de treballar per buscar solucions als problemes reals de la ciutadania, i això vol dir afrontar les dificultats, modernitzar els serveis, i fer-ho amb responsabilitat. També vol dir escoltar, i aquest és un dels motius pels quals considerem que no hem de bloquejar aquesta llei en el debat a la totalitat. Ara s'obre una oportunitat per escoltar a tothom i millorar el projecte.

Ens posem a disposició de les persones usuàries, de les entitats, de les empreses, dels operadors del sector, dels professionals de les ITV i dels seus representants sindicals. Volem conèixer les seves preocupacions, les seves propostes i les seves aportacions. Volem parlar amb tothom i escoltar a tothom.

Perquè una bona llei no és aquella que no rep cap crítica, sinó aquella que és capaç d'incorporar les millors propostes i donar una resposta útil als problemes que tenim. Aquest és el sentit de la feina parlamentària: debatre, negociar, presentar esmenes i arribar, si és possible, a un millor text. No podem ignorar la situació actual. Necessita una resposta.

Per part del nostre grup parlamentari, evidentment votarem en contra de les esmenes presentades per poder fer aquesta tramitació.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, abans d'iniciar la votació, els anuncio noves delegacions de vot. Els diputats Pere Lluís Huguet i Tous i Alberto Villagrasa Gil, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, han delegat el seu vot en la diputada Lorena Roldán Suárez per a les tardes dels dies 21 i 22 d'octubre. El diputat

Albert Salvadó Fernández, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré per al dia 22 d'octubre. I, finalment, la diputada Natàlia Fabian Corbacho, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en el diputat Jordi Riba i Colom per aquesta tarda.

Acabat, doncs, el debat, i d'acord amb l'article 116.5 del Reglament, procedirem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa que s'hi han presentat.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 103 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat de retorn han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de creació del salari mínim de referència de Catalunya (debat de totalitat)

202-00074/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de creació del salari mínim de referència a Catalunya. En primer lloc, i d'acord amb l'article 116.2 2 del Reglament, intervindrà el grup proponent. Tal com va acordar la Junta de Portaveus, aquest tindrà un temps de set minuts. Té, doncs, la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, l'excel·lentíssim senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Moltes gràcies, president. Bé, Catalunya necessita un salari mínim català propi superior a altres comunitats de l'Estat. No podem tenir el mateix salari a Extremadura que a Catalunya, perquè tots sabem que no es pot viure a Catalunya amb 1.221 euros mensuals. Viure a Catalunya és molt més car. Ho veiem amb l'habitatge, ho veiem amb la cistella de la compra i ho veiem, en definitiva, perquè la gent no arriba a final de mes.

I els salaris de Catalunya i els espanyols en general són inferiors als salaris europeus, perquè, d'alguna manera, es veuen condicionats pel salari mínim interprofessional espanyol. I això té conseqüències i tots ho veiem, perquè els nostres fills, si volen un bon futur, han de marxar de Catalunya, i això em sembla que no ens interessa a cap de nosaltres.

Avui Catalunya no té les competències per fixar un salari mínim interprofessional. Ho hem demanat mantes vegades amb els companys d'Esquerra. No ens n'hem sortit. De fet, no ens consta que els dinou diputats del PSC ho hagin demanat mai, de Sumar crec que tampoc... Bé, a veure si en la propera legislatura en això tenim sort i en podem gaudir.

Mentrestant, però, sí que podem fer una cosa, i és posar-nos d'acord i assumir una certa capacitat efectiva de decisió amb els salaris a Catalunya. Perquè una cosa que podem fer és un gran acord de país, i això és el que demana aquesta llei o propugna aquesta llei, que és fixar un salari mínim de referència català, que el Govern lideri un gran acord de concertació social, òbviament, i posar els instruments perquè el màxim de convenis puguin arribar a aquest salari mínim. I, de fet, l'objectiu seria que tots acabïn per sobre del salari mínim.

L'informe Fènix no fa gaires mesos ens deia que un dels problemes que hi havia a Catalunya era el salari mínim, que s'havia d'apujar, i que això depenia de Catalunya, no depenia de Madrid. I té raó, i per això nosaltres hem presentat aquesta llei, perquè el que no podem fer és seguir competint amb salaris baixos com hem fet fins ara.

I el que cal aquí és lideratge. I això entenem que ho hauria d'haver fet el partit del Govern, però ja que no ho fa el partit del Govern, doncs, ho fa el principal partit de l'oposició, proposar aquesta llei. Això ho vam fer el febrer del 2026. Vam fixar un salari mínim de referència de 1.400 euros –una xifra rodona–, que si això s'aprova el 2027 segurament ja haurem de parlar de 1.450, 1.470. Ja es veurà, en tot cas, en allò que decidim si es tramita la llei.

En tot cas, hem de trencar ja d'una vegada per totes amb el cercle viciós dels salaris a l'Estat espanyol, perquè ens afecta a nosaltres. Recorden aquella època de la devaluació de la pesseta? Com competien els espanyols? Doncs devaluant la pesseta. Això ja no es pot fer fa una colla d'anys. Com està competint el Govern

espanyol? Devaluant els salaris. I això és el que no podem fer de cap manera. Perquè quan nosaltres parlem de 1.400 o 1.450 euros, mirem més enllà: els catalans de Perpinyà, 1.600 euros, catorze pagues, eh? Per tant, escolti'm, estem prou a prop com per nosaltres tenir un salari tan baix.

Per tant, què proposem exactament? Doncs mireu, com en tot el que diem nosaltres que és complicat, necessita solucions complexes. I aquest és un tema complicat i, per tant, necessita una solució complexa, necessita cirurgia fina. El que no necessita és que no fem re, que és el que està passant aquests darrers anys, que estem assumint que tenim un salari mínim de 1.221 euros i no fem re. No, hem de fer.

Per tant, què estableix aquesta llei? Primer, un salari mínim de referència que s'ha d'actualitzar en base a les variables macroeconòmiques de Catalunya: vol dir la capacitat de poder adquisitiu, vol dir el cost de la vida, vol dir la productivitat de les empreses i de Catalunya en general.

Segona cosa que demana aquesta llei o que exigeix aquesta llei: home, que l'Administració pública s'asseguri que paga un salari mínim d'acord amb allò que hem acordat i que en els contractes que faci l'Administració pública també exigeixi aquest pagament tant com pugui.

Tercera cosa que fa aquesta llei, doncs, és proposar un gran acord de concertació social perquè tots els convenis es revisin per complir aquest salari, que, hi insisteixo, cada any es va actualitzant.

I la quarta cosa que fa és posar eines, posa eines sobre la taula: posa un fons per ajudar els sectors en dificultats per poder pagar aquests salaris. Perquè em sembla que tots devem convenir que no és el mateix una empresa exportadora altament tecnificada, que pot pagar grans sous, o un petit autònom que té un o dos treballadors en una botiga o un petit taller, que li és molt difícil pagar segons quins salaris. Per tant, l'hi hem de posar fàcil, l'hem d'ajudar, amb més formació, amb bonificacions, amb deduccions fiscals o amb allò que convingui. Per tant, hem de posar instruments perquè això sigui una realitat.

La solució tampoc és el que havien proposat alguns grups de fixar una renda bàsica universal, perquè això el que fa és incentivar que la gent no vagi a treballar. El que necessitem és que els salaris siguin bons perquè la gent vulgui anar a treballar. I

recordem que tenim més d'un trenta per cent d'empreses que no troben personal i, en canvi, tenim un deu per cent d'aturats. Per tant, hem de posar-ho fàcil perquè la gent tingui ganes de treballar. I també més gent treballant vol dir més recaptació fiscal sense incrementar la pressió fiscal i, per tant, també podem ajudar a que això sigui una realitat.

Els sindicats defensaran legítimament els salaris més alts possibles. Les patronals defensaran també legítimament que paguin els sous en funció de la productivitat de les seves empreses. El Govern el que ha de fer és liderar perquè això casi i puguem garantir aquest salari mínim. Per tant, nosaltres creiem que si aquesta llei s'aprova, que esperem que sí, doncs, el Govern exerceixi aquest lideratge perquè això sigui una realitat.

Bé, jo ara aquí tenia previst un discurs molt dur cap als que han presentat esmenes a la totalitat, però sembla ser que s'han retirat dues esmenes, cosa que agraïm molt i valorem molt positivament, del PSC i els Comuns, però sí que carregarem, òbviament, contra els que la mantenen. És a dir, que VOX digui que manté aquesta esmena a la totalitat ens sembla també coherent amb ells mateixos, perquè ells volen una Espanya unida en tot, fins i tot en la pobresa. És a dir, és millor ser espanyols amb salaris baixos que no pas ser catalans amb salaris més alts. Per tant, felicitats, VOX, sou coherents. *(Alguns aplaudiments.)*

El PP, home, ho hem intentat fins al darrer moment. Ens sembla que potser estan escoltant la CEOE, i la CEOE no vol que Catalunya tingui un salari més alt, no ho vol. Però Foment del Treball sempre ha dit que s'han de pagar millors salaris però s'ha d'ajudar les empreses a que els puguin pagar, i en això ens hem d'agafar. Per tant, jo intentaré lluitar amb Foment perquè això sigui una realitat.

I com dic, hi insisteixo, primer donar les gràcies a la diputada Laure Vega, perquè crec que des del primer moment la CUP ha vist molt bé aquesta llei i ens ha ajudat a que al final, finalment, tant Comuns com el PSC retirin l'esmena a la totalitat i això pugui ser una realitat.

Per tant, penseu una cosa: hi ha de l'ordre d'1 milió de persones a Catalunya que treballen amb salaris per sota del salari mínim de referència català –1 milió de persones. Per tant, crec que és important que puguem ajudar aquesta gent, que són

la gent que més pateix, que els hi costa més arribar a final de mes. I, per tant, espero que..., segons sembla, avui s'aprovarà el tràmit parlamentari i farem les esmenes que entre tots, òbviament, tinguin la majoria, però espero que d'una vegada per totes a Catalunya puguem dir que no es paguen salaris per sota d'un nivell que avui seria de l'ordre d'entre 1.400 i 1.450 euros.

Moltes gràcies.

El president

Efectivament, hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes a la totalitat. Per defensar-les davant el Ple, i, en primer terme, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Bé; moltes gràcies, president. Consellers, consellera, diputats i diputades... El gran repte de l'economia catalana no és assolir un salari mínim de referència català, sinó millorar els salaris reals de totes les persones treballadores davant la constant pèrdua de poder adquisitiu que estan patint per l'escalada inflacionista.

Per això, analitzem què estan fent les empreses i què està fent l'Administració per donar resposta a aquest gran repte. Les empreses estan augmentant els salaris de manera generalitzada, i sobretot a Catalunya, on han crescut més d'un cinc per cent en cadascun dels tres trimestres del 2026, superant els 2.800 euros al mes de sou brut per treballador, clarament per sobre de la mitjana del conjunt d'Espanya, al voltant dels 2.500 euros. A més, el salari mitjà català es manté un deu per cent per sobre de la mitjana d'Espanya. I si ens fixem en els darrers anys, veiem que les empreses catalanes estan aplicant pujades salarials constants i superiors a la mitjana del conjunt d'Espanya, tenint en compte que han de competir per atreure talent davant el problema de la manca de personal.

Així doncs, les empreses estan generant més renda, retribueixen millor el personal, encara que reconeixem que és insuficient per compensar el major cost de la vida.

Però què està fent l'Administració pública, que és qui té l'obligació de redistribuir la renda de forma equitativa entre tothom? Fins ara el Govern de Pedro Sánchez ha

aplicat més de cent pujades fiscals i de cotitzacions socials a càrrec de l'empresa i del treballador i, en conseqüència, s'estima que avui en dia els espanyols poden pagar més de 2.400 euros addicionals a l'any pels increments de l'IRPF, cotitzacions i la no deflactació.

A més, el Govern de Salvador Illa castiga els catalans amb el tram autonòmic de l'IRPF i l'ITP més alts d'Espanya, i continuem sotmesos a l'impost de successions i patrimoni, a més dels quinze tributs propis, més del doble que les altres comunitats autònomes, i més de setanta taxes, sense oblidar els impostos invisibles, és a dir, la burocràcia que patim els catalans per les traves administratives i normatives.

Per tant, el Govern genera més càrrega fiscal i burocràcia administrativa a les persones i les empreses, fet que està desincentivant la inversió i el creixement de la dimensió empresarial i, en últim terme, està reduint el salari net del personal.

Així mateix, han fracassat les polítiques del Govern, que són claus per millorar la productivitat i, consegüentment, els salaris reals. Parlem de l'aplicació de la innovació, la formació pública, el compromís laboral i la promoció del diàleg social. La transferència de resultats de la recerca i la transformació tecnològica és molt baixa i lenta, especialment cap a les petites i mitjanes empreses. La formació pública no està adaptada a les necessitats empresarials. Hi ha elevat absentisme laboral fraudulent, i el Govern ha demostrat la seva incapacitat per enfortir el diàleg social entre sindicats i patronals, tot i la creació de la nova direcció general.

Per altre costat, aquesta proposició de llei, com no pot obligar directament les empreses a aplicar un determinat salari de referència, pretén obligar-les indirectament a través de la contractació, la concertació i la subvenció pública. Però des del Partit Popular considerem que és l'Administració la que s'ha d'obligar a que el preu de licitació, la tarifa de concertació o l'import de subvenció sigui suficient per cobrir els salaris dignes, garantir la qualitat del servei i fer viable la seva prestació.

En posaré tres exemples, perquè encara tinc temps, que crec que són molt significatius. Les tarifes de la cartera de serveis socials. Durant més d'una dècada no s'han actualitzat al nivell dels costos i, en conseqüència, ha aflorat una destacada bretxa salarial entre el sector social i el sector públic, impactant negativament en la

capacitat de retenció dels equips professionals, com també en la qualitat d'uns serveis tan bàsics.

Un altre cas: si el Departament d'Educació estableix un preu màxim del servei escolar del menjador al voltant dels set euros al dia, està clar que no és possible pagar el cost del menjar i un salari digne als monitors i vetlladors. I prova d'això és l'elevada rotació i manca de personal existent en aquest sector.

I no puc deixar de mencionar que des del 2010 fins al 2022 es va congelar l'indicador de renda de suficiència a Catalunya, limitant greument l'accés i l'import de les prestacions socials bàsiques a les persones en situació més vulnerable.

En conclusió, des del Partit Popular volem salaris reals més alts per al conjunt de treballadors a Catalunya, i perquè les empreses puguin apujar més les nòmines calen polítiques públiques eficaces per millorar la productivitat, en comptes d'un salari mínim de referència català. I per això tenim clar que hem d'apostar per una fiscalitat justa i progressiva, simplificació i agilitat administrativa, incentius per a un increment de la dimensió empresarial, acompanyament en la transformació tecnològica, generació de talent i garantir la viabilitat en la prestació indirecta dels serveis públics.

És a dir, cal fer un gir de cent vuitanta graus a la política socialista, i no ho aconseguirem amb mesures aparador com el salari de referència, que tots sabem que no servirà per apujar els salaris reals de la gent a Catalunya.

I per això hem presentat, mantenim i hem defensat l'esmena a la totalitat d'aquesta proposició.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX, i té la paraula el diputat Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señora presidente. Artículo 149.1 de la Constitución: la legislación laboral se atribuye en competencia al Estado, y el estatuto de los trabajadores atribuye al

Gobierno la fijación del salario mínimo interprofesional. Luego, con estos quince segundos ya es suficiente para justificar nuestra enmienda a la totalidad. (*Alguns aplaudiments.*) Y creo que hace falta muy poco para justificar esta enmienda a la totalidad, pero, después de escuchar al señor Canadell y su efervescente clasismo y elitismo, evidentemente, tendremos que contestar.

El señor Canadell dice que Cataluña no es Extremadura, y es cierto. ¿Sabe la diferencia entre Cataluña y Extremadura? Que en Extremadura, señor Canadell, gobierna VOX, y la clase trabajadora es la que menos IRPF paga de toda España. (*Alguns aplaudiments.*) Esa es la gran diferencia. Cuando usted dice «Cataluña no es Extremadura», es porque usted quiere poner un límite, quiere poner barreras, quiere poner muros, y diferenciar españoles de primera y españoles de segunda.

Y, claro, yo me pregunto: esa barrera, ¿dónde la quieren poner? ¿En Lleida? ¿En Girona? ¿En Alcanar? A la frontera? On la volen posar? Esa es la pregunta: ¿dónde la quieren poner? ¿La quieren poner entre barrios de Barcelona? ¿Usted querrá poner un salario mínimo de referencia, como usted dice, en la Bonanova, de tres mil euros, y de mil quinientos en el Raval? (*Alguns aplaudiments.*) Ha dicho de Vic. Vic ¿De cuánto? ¿De mil ochocientos? ¿Esto cómo funciona? ¿Levanta usted el dedo a ver cómo sopla el viento y en función de que le cae bien alguien o no pone un «mínimo de referencia»? ¿Se llama así? Claro, ¿por qué se llama «mínimo de referencia»? Porque, evidentemente, si se llamase «mínimo interprofesional», evidentemente, sería automáticamente inconstitucional y no tendría ningún tipo de sentido.

Y, claro, ¿qué dicen los señores de Junts? «Vamos a subir los sueldos a la clase trabajadora.» ¿Cómo? ¿Cómo? ¿Subiendo el salario mínimo? ¡No! Diciéndoles a algunas empresas, porque la inmensa mayoría pagan ya por encima de esos mil cuatrocientos euros, que se ajusten a lo que en Cataluña el señor Canadell ajusta, no sabemos en función de qué, que mil cuatrocientos depende en qué barrio, depende en qué ciudad, es lo correcto. No tiene ningún tipo de sentido.

Pero es que, además, esa proposición de ley tiene una cosa que es muy interesante, y es que condiciona ese salario mínimo a los procesos de adjudicación en la Administración pública, es decir, que pretende castigar a esas pequeñas empresas,

a esos pequeños autónomos que pagan lo que marca el convenio o que pagan el salario mínimo interprofesional para poder acceder a esos concursos..., el señor Canadell dice: «No, les subimos el mínimo de doscientos euros más, además, otros doscientos más, que es lo que le supone al pequeño autónomo o a la pequeña empresa para que no tengan acceso.» Y, quizás, a lo mejor sí que doy viabilidad y abro la puerta a esas grandes empresas donde hacían muchísimos negocios los señores de Junts, me pregunto.

Porque, claro, cuando ustedes plantean eso, ¿qué seguridad jurídica me aportan? ¿Cómo lo van a hacer? ¿Cómo lo van a plantear? ¿Cómo lo van a ejecutar? Usted hoy aquí no ha sabido dar ningún tipo de dato. Fíjese si no da ningún dato que ha dicho entre 1.400 o 1.450. ¿En qué quedamos? Porque la propuesta habla de mil cuatrocientos en catorce pagas. Ahora, ¿eso qué significa?, ¿que lo va a pactar con los señores de Esquerra, del PSC, de los Comunes? Porque han retirado la enmienda a la totalidad. ¿Esto cómo se va a traducir, señor Canadell? ¿Me lo puede explicar? Ah, en el periodo de trámite parlamentario, ¿no? (*L'oradorriu.*) No se lo cree ni usted.

¿Sabe qué pasa? Que si usted realmente tuviera una capacidad, tuviera una orientación y usted tuviese un mínimo de conciencia social y quisiera mejorar los salarios de los ciudadanos y trabajadores de Cataluña, lo tendría muy fácil, y es hacer exactamente todo lo contrario de lo que han hecho en su partido hasta la fecha de hoy, que es subir los impuestos, aumentar los impuestos propios, aumentar la presión fiscal (*alguns aplaudiments*), aumentar la burocracia, aumentar la inseguridad jurídica, aumentar las trabas burocráticas y lingüísticas, que lo que hacen precisamente es que no se puedan pagar mejores salarios. Si usted es capaz de traer aquí un solo empresario, en Cataluña, que pague por debajo de convenio, que pague por debajo del salario mínimo interprofesional o, aún más, que pague menos de lo que desea pagar simplemente porque es una mera posición, pues me lo creeré, pero no me lo creo.

¿Sabe cuál es la realidad? Que en Cataluña no se pueden pagar mejores salarios porque no se puede, porque la presión fiscal no lo permite, porque la globalización no lo permite, porque la competencia desleal no lo permite, porque nuestra

productividad y nuestra competitividad no lo permiten. (*Alguns aplaudiments.*) Los empresarios quieren pagar más. No pueden pagar más, señor Canadell. Y usted hoy aplica la herencia que tenemos de tantísimos años de Junts, y, evidentemente, con el Partido Socialista.

Por tanto, hoy usted quería un mitin de propaganda electoral. Hoy usted quería venir aquí a abrir la alfombra y decir: «Oiga, gracias a Junts vamos a subir doscientos euros a aquellas personas» –que son, por suerte, la inmensa minoría en Cataluña– «que cobran el salario mínimo interprofesional». Usted miente, miente de manera descarada, intenta engañar a la gente, intenta falsear los datos, como hacen ustedes siempre, señor Canadell.

Y, para acabar, ¿por qué nosotros mantenemos esa enmienda a la totalidad? Me reitero en los principios y la justificación jurídica que hemos explicado al principio: usted no tiene competencia, no tiene competencia legal, no tiene competencia normativa, ni mucho menos tiene capacidad legislativa este Parlamento para poder abordar esa cuestión. Por tanto, no solo le pido que retire esa proposición de ley, sino que le solicito que pida disculpas, que deje de tratar como tontos a los catalanes, que asuma responsabilidades, que asuma la consecuencia política y jurídica que ustedes han acometido en materia laboral todos estos años pactando también con el Gobierno de Sánchez.

Ustedes son responsables de haber aguantado el peor gobierno durante ocho años en materia laboral (*alguns aplaudiments*), fiscal y jurídica. Ustedes, si tuvieran un mínimo de decencia, dignidad y vergüenza, retirarían este proyecto de ley.

Muchas gracias.

El president

Ara el Grup Parlamentari proponent té la possibilitat de fer un torn en contra de tres minuts. Té la paraula el senyor Joan Canadell i Bruguera.

Joan Canadell i Bruguera

Bé; gràcies, president. Pensava que era després de tot el torn dels grups, però veig que és ara. Bé, he de dir, abans de res, que aquesta llei, que sembla que avui acceptarem a tràmit, arrenca la passada legislatura, quan des de Junts per

Catalunya vam demanar compareixences a la Comissió d'Empresa, tant de patronals com de sindicats com de tots els actors, diguem-ne, del mercat de treball, perquè expliquessin si veien factible o no que Catalunya pagués un salari més alt que el salari mínim interprofessional. La resposta, encara que alguns es posin nerviosos, va ser que sí, en general, sí, i alguns hi van posar peròs, i els peròs és el que intenta gestionar aquesta llei. Per tant, estem fent allò que hi portem quatre anys de treball, eh?, perquè les coses importants volen el seu temps.

Dit això, només vull..., responent a la diputada Casanova, vostè ha parlat de fiscalitat. Miri, la llei, si se l'ha llegit bé, ja parla de fiscalitat. I aquí vull aixecar una alarma, eh? Ja he dit que no carregaria avui contra PSC i Comuns, però sí que els hi vull dir que hem de revisar la fiscalitat dels que cobren per sota del salari mínim de referència, perquè he fet quatre números i resulta que hi han comunitats autònomes on es paga entre un deu i un vint per cent *menys* d'IRPF en aquests salaris que a Catalunya. Per tant, això ho hem de fer, i és una de les coses que preveu aquesta llei. I vostès saben que, en els darrers tres anys, d'IRPF Catalunya n'ha recaptat un trenta-set per cent més. No pot ser que sigui carregant-ho en aquesta franja de salaris. Nosaltres no demanem abaixar els impostos als rics; demanem que sobretot en aquesta franja se'ls hi abaixin els impostos. Perquè, encara que no cobris tant, almenys que et quedi un salari net més interessant.

Vostè parlava d'absentisme, senyora Casanova. Doncs miri, escolti'm, això, l'absentisme laboral fraudulent..., aquesta llei ajuda a això, eh? Per tant, si apugem els salaris, hi haurà menys absentisme laboral. Per tant, anem en la línia.

Parlava de que l'Administració ha de poder pagar millors salaris. Bé, és que aquesta llei imposa que l'Administració pagui millor salaris. Per tant, ja anem bé. I vostès, en tot cas, després de tot això que he dit, l'únic que puc dir és el mateix que he dit amb VOX: prefereixen..., PP prefereix que siguem espanyols amb salaris més baixos que no pas catalans amb salaris mínims més alts.

I, finalment, a VOX –arriba la festa, eh?, arriba la festa, amb VOX. Em diu que per cobrar més..., no, perquè la Constitució això no ens ho permet. Escolti'm, la Constitució com a molt marca un salari mínim espanyol, *mínim*. No podem anar més

enllà d'aquest mínim, eh? Per tant, complirem la Constitució. No es preocupi, la complirem, la seva Constitució.

Segona cosa. Diu: «Oh, és que han dit 1.400 o 1.450.» Si vostè ho sap molt bé: en el tràmit parlamentari hi ha un article que parla del salari, doncs ja l'hi posarem el que decidim entre tots. No serà ni el que vostè digui ni el que jo..., entre tots, o que hi hagi una majoria..., decidim en funció de si s'aprova d'aquí a un mes o d'aquí a un any, aquesta llei.

I diu –ara això ja és lo últim, eh?–: «Es que la situación de España no permite pagar estos salarios.» Ja l'hi he dit: a la Catalunya Nord –Catalunya Nord, eh?–, a Perpinyà, es paguen 1.600 euros. Per què? Miri, perquè els borbons allà els van passar per la guillotina.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per expressar el seu posicionament, tenen la paraula els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes a la totalitat. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

En Canadell ha fet un oxímoron avui. Ha fet un oxímoron, eh?, i començo per aquí. I ara faré les salutacions, com sempre faig, però és que no me'n puc estar. Resulta que ha dit que respectarà la Constitució però vol passar els borbons per la guillotina. Per tant, ja em dirà com s'ho manega. (*Remor de veus.*) En qualsevol cas, estem d'acord amb la segona part.

El president

No ha dit això, eh?, exactament... (*Rialles.*)

Jordi Albert i Caballero

Jo crec que sí que ho ha dit, eh? President, que em sembla que no li convé entrar en aquest debat, perquè jo crec que...

El president

No, no ha dit això. No ha dit això.

Jordi Albert i Caballero

Sí que ho ha dit. Ho ha dit, ho ha dit, ho ha dit. Ho ha dit, i ho podem recuperar. Anem per feina. Gràcies, president. Consellers, consellera, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa... A veure, amic Joan, diputat Canadell, vostè ens presenta avui una proposició de llei que és de salari mínim de referència català –salari mínim de referència català. Per molt que sigui una proposició de llei, no deixa de ser una recomanació. Això ho tenim clar? *(Pausa.)* Ho tenim clar.

Esquerra Republicana defensa un salari mínim català, què és el salari mínim interprofessional però que determini el Govern de la Generalitat de Catalunya. Això es pot fer a través d'una delegació de competències a través del 150.1 de la seva Constitució i, per tant, seria possible que nosaltres poguéssim tenir aquest salari mínim i, per tant, determinar aquest salari mínim.

Quina és la gran diferència entre els dos? Que un és una recomanació, i el salari mínim català, en canvi, és d'obligat compliment, com ho és el salari mínim interprofessional. És important, perquè tothom es fa un embolic amb aquesta qüestió, i crec que és important que expliquem les coses com són.

Salari mínim de referència català no obliga ningú a aplicar-lo; per tant, per molt que l'incorporem en un marc de llei com és el que vostè proposa avui, no obligarà en cap cas a modificar els convenis col·lectius. Si no obliga a modificar els convenis col·lectius, és impossible –impossible– que en l'àmbit de la contractació pública es pugui exigir el compliment del salari mínim de referència català, perquè precisament aquelles empreses estaran complint amb el conveni col·lectiu. I si el salari mínim de referència català no obliga a modificar els convenis col·lectius, les empreses que compleixin amb el conveni col·lectiu es podran presentar a la contractació pública i als plecs de licitació que hi hagi en aquest país.

Vostè, en la compareixença anterior, en el projecte de llei de les ITVs, ha dit una cosa, i jo m'he quedat amb el que vostè ha dit. Ha dit: «No podem enviar la Generalitat a un litigi continu.» Malauradament, amb aquesta llei enviem a la Generalitat a un litigi continu, perquè no té seguretat jurídica. A mi em sap greu, perquè diu que ha estat quatre anys preparant-la; doncs s'hi ha ben lluit, diputat

Canadell, perquè aquesta llei no té seguretat jurídica per enlloc. I és que, a més, vostè ho sap.

Però no només ho sap, sinó que, a més, el que ens proposa en aquesta llei és que la festa la pagui la Generalitat de Catalunya, la paguem entre tots i totes, en lloc de pagar-la els empresaris, que són els qui tenen la prerrogativa de pagar els seus salaris. Els salaris, aquests increments salarials, els ha d'assumir l'empresari, i s'han d'assumir en el marc de la negociació col·lectiva, i, per tant, incorporats en un conveni col·lectiu. I aquest conveni col·lectiu es refereix a tota tipologia d'empresa, siguin més grans o siguin més petites, perquè són per sectors. Per tant, el que ens està dient en aquesta normativa és inaplicable al cent per cent.

El que s'haurà de fer al llarg de la tramitació és agafar aquesta norma des del primer article fins al final i canviar-la absolutament, perquè vostè per la porta del darrere vol que el Govern de la Generalitat, amb els diners de tothom, pagui els salaris dels treballadors de les empreses privades. (*Remor de veus.*) I tant que vol això, això és el que vostè està dient. De fet, és que ja té un articulat que diu «Subvencions i ajuts» –subvencions i ajuts. I vostè s'inventa un programa de suport a la transició retributiva per ajudar aquells empresaris a que puguin millorar els seus salaris als seus treballadors. Coi, això ho ha d'assumir l'empresari, això ho ha d'assumir a qui li pertoca. I a qui li pertoca? Doncs precisament a la patronal. I els treballadors han de tenir millors condicions salarials, però qui ho ha de pagar no és el Govern de la Generalitat.

I ja n'hi ha prou d'aquest mantra de que la millor manera d'incrementar els salaris és reduir impostos. Escolti'm, jo li puc acceptar que cal deflactar en els trams baixos, però aleshores s'ha de compensar amb els trams alts. El que no pot ser és que perdem capacitat adquisitiva des del Govern de la Generalitat. És que no hi pot haver una reducció, no hi pot haver una reducció impositiva. Per tant, prou de dir que la responsabilitat de que els salaris siguin baixos és de l'Administració. No, la responsabilitat de que els salaris siguin baixos és de la patronal i dels empresaris que no els apugen en l'àmbit de la negociació col·lectiva.

I la solució no és que ho paguem entre tots, la solució és que els empresaris es rasquin la butxaca i paguin salaris dignes en aquest país.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies de nou, president. Bé, quan Junts ens presenta aquesta proposició de llei, diu «per crear un salari mínim de referència a Catalunya», crec que hi ha una pregunta que ens hauríem de respondre tots plegats abans de qualsevol altra: quantes persones treballadores passaran a cobrar aquests 1.400 euros gràcies a l'aprovació d'aquesta llei? I la resposta és que aquesta llei no crea, en cap cas, un dret general, és només per a l'Administració. I aquesta és la primera contradicció política de la proposta de Junts. Se'ns presenta com una iniciativa per establir un salari mínim català, però la realitat és que no garanteix aquest salari mínim al conjunt de les persones treballadores.

Els Comuns volem que els salaris pugin, evidentment, volem que a Catalunya es pugui viure dignament del treball, i defensem també un salari propi de referència que tingui en compte el cost de la vida del nostre país. Però hem de distingir entre fer política salarial i fer demagògia de titulars. I el que ens preocupa d'aquesta proposició de llei és precisament aquesta gran diferència.

Parla d'un salari mínim català, però reconeix que no està establint un salari mínim laboral general ni tampoc de referència vinculant, i nosaltres creiem que les persones treballadores mereixen més certes i menys ambigüitats. Però hi ha una altra qüestió encara més important, que és profundament política: la proposta de Junts no garanteix, deia, que totes les persones cobrin aquest salari de referència, però, en canvi –i se li ha dit–, sí que preveu un programa de suport econòmic a les empreses per facilitar-ne l'aplicació.

Per tant, d'una banda, no garantim que el salari de referència sigui una obligació general per a les empreses, no està garantit; per una altra, preveiem recursos públics per ajudar-les a assumir els increments en contractació pública. És legítim preguntar-se per què s'ha de plantejar que l'Administració assumeixi una part dels costos d'una millora salarial que –s'ha dit– correspon finançar en primer terme els empresaris.

Hi ha una contradicció política també, que Junts ens hauria d'explicar. Va votar al Congrés, juntament amb qui aquí ha criticat tant, PP i VOX, i també UPN, impedir continuar tramitant la reducció de la jornada laboral a trenta-set hores i mitja sense reducció de sou. I avui ens proposa millorar els salaris. Però quan es tracta d'avançar en una millora concreta dels drets laborals, la frenen.

I un altre precedent que també convé recordar i que li ha recordat la diputada del Partit Popular: l'IRSC, que determina l'accés i la quantia de les prestacions socials de milers de persones vulnerables, va estar congelat durant dotze anys, entre el 2010 i el 2022; dotze anys durant els quals Convergència, i després Junts, van tenir responsabilitats de Govern. I no va ser fins al 2023, amb Junts fora del Govern, que es va actualitzar un vuit per cent, fruit també de la concertació amb els agents socials.

És veritat que és un indicador diferent, però aquest precedent també forma part del balanç de les polítiques de suficiència d'ingressos a Catalunya. De res serveix tenir referències –de res– que després no reflecteixen la realitat, perquè el que hi ha darrere és una manca de voluntat política.

I deixin-me acabar amb una qüestió que considero fonamental. Aquesta mateixa setmana Oxfam Intermón ha publicat un informe que posa xifres a una realitat que ens hauria de preocupar a totes: gairebé tres de cada deu persones que treballen –treballadores; tres de cada deu– i que viuen de lloguer estan per sota del llindar de la pobresa després de pagar l'habitatge. Aquesta és la realitat: tenir feina no garanteix poder viure dignament. I per això els Comuns defensem dues coses inseparables: millorar els salaris i combatre l'especulació immobiliària. No es tracta només de cobrar més, es tracta de que el salari ens permeti viure millor i que el salari no vagi finalment a pagar els rendistes.

I acabo. Nosaltres defensem una política salarial construïda amb els sindicats, que reforci la negociació col·lectiva, que garanteixi drets efectius i que contribueixi a repartir millor la riquesa. I considerem que aquesta proposició presenta contradiccions massa importants per donar-hi suport. Perquè no n'hi ha prou amb posar 1.400 euros en una llei si no queda clar com es convertiran en una millora efectiva de les nòmines. No n'hi ha prou en parlar de concertació social si després

els informes dels sindicats no són vinculants. I no s'hi val fer pagar a l'Administració el que li correspon pagar als empresaris.

Malgrat tot això, els Comuns no bloquejarem la tramitació parlamentària d'aquesta proposició de llei, com hem dit. D'acord també amb el Partit Socialista de Catalunya, hem decidit retirar la nostra esmena a la totalitat. Però que ningú no confongui la nostra decisió de no bloquejar-ne el debat amb un aval al contingut d'aquesta proposta; una proposta que no té els suports necessaris per prosperar tal com està plantejada, ni suport parlamentari ni suport dels agents socials.

Per tant, els demanem, diputat Canadell, que la retirin i que el Govern obri un treball amb els agents socials per construir una proposta rigorosa, negociada i que tingui efectes reals sobre els salaris. Perquè la diferència no és entre voler salaris dignes o no voler-los; la diferència és entre anunciar-los i construir els instruments perquè siguin efectius. I quan parlem de salaris, el que importa no és la xifra del titular; el que importa és la xifra del que queda després de pagar el lloguer, i això a Junts tant se li'n fot.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Nosaltres no hem presentat cap esmena a la totalitat d'aquesta llei perquè creiem que el problema actual és prou gran com perquè obrim aquest debat i perquè considerem que sí que hi ha d'haver un salari de referència mínim, etcètera, diferencial a Catalunya. Llavors, parlem-ne.

En primer lloc, jo no estaria tan contenta i tan orgullosa del que s'està fent a Extremadura, tenint en compte que tenim un 26,2 per cent de pobresa allà, 11,9 punts de diferencial a l'alça a Catalunya, 13,21 per cent d'atur –deu ser que no va tan bé la seva política respecte de la feina– i, per cert, un 30,23 per cent d'aquest és juvenil. Per tant, decència, dignitat..., vergonya els hauria de fer el que fan als llocs on governen. Esperem que aquí no passi mai.

Dit això, quant costa tenir una casa, alimentar-se bé i disposar del temps necessari per sostenir una vida? Depèn. Depèn del cost de la vida. Per això hi ha un diferencial entre la capital, que és Badajoz, on té un preu de 1.600 metres quadrats d'habitatge, perquè l'especulació allà no va tan cotitzada, diguem-ne, com en altres llocs, i, en canvi, a Barcelona, 5.300 euros el metre quadrat. Això és un diferencial. I al final del dia... Jo estic una mica contenta, diputat Canadell, perquè haig de dir que és una mica marxista lo de considerar que el salari ha de pagar la vida, dic jo. Però, vaja, no té sentit que l'SMI sigui el mateix, perquè, al final del dia, el salari que paga la força de treball requereix que la força de treball tingui un valor determinat, que és el treball necessari per produir-la i reproduir-la; és a dir, tu, al dia següent, has de poder tornar a treballar. Per tant, has de tenir casa, has de tenir alimentació i has de seguir. Això és el que es paga amb un salari: que seguim vivint. Si no, doncs, per exemple, quan vaig treballar a la Nike hagués cobrat una barbaritat, perquè ja li dic jo que facturaven moltíssim. No té a veure amb això, tenia a veure amb que, en realitat, estava cobrant com a caixera, i com a caixera cobrava el diferencial que consideraven de la meva força de treball perquè seguís treballant.

Per tant, els salaris tots sabem que no cauen del cel, surten de la mateixa riquesa que produeix el treball, i d'aquesta es disputa. Hi ha una part remunerada del treball necessària perquè la gent segueixi treballant, i hi ha una altra part que queda..., propietari, en forma de benefici. I la disputa sobre com es reparteix en aquest sentit ha travessat més de 2.300 anys d'història, més o menys. Per tant, la realitat material és aquesta. I en aquest Parlament és curiós perquè els salaris sempre apareixen com un cost, però els beneficis mai apareixen com un excés. Per a nosaltres és clar, claríssim, que no té cap mena de sentit que hi hagi una limitació en termes estatals, quan el cost de la vida és tan gran en funció del territori, i crec que una posició honesta, generosa i la resta, seria que, havent-hi un mínim que quedi fixat en termes d'Estat, la resta de territoris puguin exercir la sobirania que els hi pertoca i mostrar mínims més alts en funció del cost de la vida. No entenc i no puc comprendre una posició contrària a això. I no em sembla que l'argumentari que han desplegat alguns sindicats, dient que és perquè dificultaria les lluites conjuntes en termes de l'Estat, tenint en compte que fa una estoneta que no es convocava cap mena de vaga general, apura, honestament.

Per tant, creiem que és clar que els salaris tenen a veure amb aquest cost de la vida i amb una qüestió històrica i social. És a dir, no és el mateix el que requereixes per viure en un moment determinat que en un altre. No és el mateix el que requeria per a una vida digna fa dos-cents anys que ara. És que, vull dir, que haguem d'estar encara discutint aquestes coses és una mica trist.

Ara bé, al contrari del que diu Fènix, els salaris baixos no es tracten..., l'informe Fènix, dels salaris subvencionats. Estem parlant de que el que s'està fent és subsidiar el capital de baixa productivitat. Per tant, nosaltres no compartirem –i creiem que la tramitació parlamentària està per això–, en cap cas, que arribi un moment en què, si una empresa paga salaris insuficients, decidim que aquests salaris han de pujar i quan arriba el moment d'assumir l'augment, el pagui la caixa pública. Perquè llavors sí que estem subvencionant salaris. Si ens agrada l'informe Fènix –no és el meu cas, tot i que comparteixo una part del diagnòstic, però gens ni de terminologia ni les causes-conseqüències i correlacions que estableix; i com jo, ho hem discutit moltíssima gent– puguem, després, exactament reproduir el que critiquen. No, no s'han de subvencionar els salaris quan no s'arriba. El que llavors hauríem de discutir és quin tipus de models econòmicoempresarials estem tenint aquí. Jo també considero que el gran capital pot, moltes voltes, pressionar el petit i que, en aquest sentit, podríem treballar junts. Però, clar, per això s'ha d'estar menys de la mà de Foment i més de la mà de la petita i mitjana empresa.

I en termes de la contractació pública el mateix, considerem que hauria de ser una línia molt dura. Si estem dient que el salari mínim ha de ser ics, el que bastim per poder viure a Catalunya, doncs no, no pot ser que estiguem contractant, amb diners públics, empreses que paguin menys. Perquè, a més, en aquest país s'han guanyat licitacions de manera profundament falsa –crec recordar que al Vallès, on es posaven salaris que no arribaven a l'euro/l'hora, que, evidentment, posteriorment aquests no es complien. Però vull dir que estem parlant de que ja hi ha un *teje-maneye* bastant important en aquest sentit. Per tant, si viure és molt car a Catalunya i les empreses –i això ho podem reconèixer– productives no poden anar darrere del preu de l'habitatge, del cost de la vida, de l'alimentació, etcètera, llavors també una cosa que hauríem de poder abordar és com baixem el preu d'aquest cost de la vida. Segurament seria molt més interessant per a la petita i mitjana empresa (*sona el*

senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció) –acabo– que ha de pagar uns salaris cada vegada més desproporcionats perquè hi ha una economia especulativa en termes alimentaris i en termes d'habitatge, i no haver d'anar darrere cobrint-ho amb salaris, que no que ho haguem de cobrir des de la caixa pública.

Crec que aquest és un debat interessant i, per tant, nosaltres sí que creiem que aquest debat ha de prosperar en aquest Parlament.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Votarem en contra de les esmenes del Partit Popular i de VOX perquè aquestes formacions, al servei dels interessos d'Espanya, pretenen encotillar la nostra nació impedit que s'autoreguli segons les necessitats reals i pròpies.

La proposició que tenim davant ha de continuar la seva tramitació perquè planteja una qüestió legítima i cabdal: si Catalunya té una realitat econòmica diferent, unes necessitats productives singulars i un cost de vida superior, per què no ha de poder disposar d'una referència salarial a la mida de les seves peculiaritats i ambicions?

Hem de saber aprofitar que Junts és a la bancada de l'oposició. Des d'aquests seients sempre perceben les necessitats reals dels catalans i de Catalunya, una visió clarivident que perden en el mateix moment en què assoleixen governs. Llavors venen els temps foscos de la prudència mal entesa, de les retallades i de l'«ara no toca». Des de l'oposició, en canvi, reclams de salaris dignes, discursos abrindats d'ambició nacional, promeses d'abolició de l'impost de successions. Sembla que necessitin perdre el poder per retrobar el seny que abandonen en assolir conselleries. Han set mai mileuristes tots vostès? Jo sí, ho vaig ser durant més de quinze anys. Creuen que es pot viure dignament, sense ais al cor constants, amb un sou de 1.100 o 1.200 euros mensuals? Ja els hi dic jo que no.

Si volem dotar el nostre jovent de l'estabilitat, qualitat de vida i possibilitats que calen per formar una família i garantir la continuïtat i vitalitat de la nostra nació, no podem

donar per bo el salari mínim que fixen a Madrid. Si continuem batallant al compàs de qui no té en compte les nostres especificitats, mancances ni objectius, destruïrem el país. És el que volen, de fet, uns quants: una societat pobra, desarrelada, dependent i rendida, que substitueixi la cultura de l'esforç per la del subsidi gratuït i permanent. Un import nominal idèntic no proporciona el mateix nivell de vida arreu, ni tan sols dins el Principat de Catalunya. No és el mateix viure en un municipi rural que a l'àrea metropolitana; no es paga el mateix lloguer ni es té accés a serveis bàsics gastant la mateixa benzina.

La singularitat catalana, doncs, s'ha d'explicar entenent la seva pròpia diversitat i riquesa territorial. Dir que els salaris s'han d'analitzar en relació amb els costos territorials, té una base econòmica perfectament defensable. De fet, el que no és defensable és vindicar la desigualtat que es genera quan no es té en compte aquesta correlació.

Som plenament favorables a obrir aquest debat. I això no vol pas dir que creguem que n'hi hagi prou apujant el salari mínim per revertir l'empobriment generalitzat que pateix el país. Som conscients que cal canviar el model. Necessitem una economia basada en menys mà d'obra barata i amb més treballadors qualificats, empreses arrelades al territori i una classe mitjana empoderada i en expansió, en comptes d'espoliada i en retrocés. Això ens obliga a parlar no només de nòmines, sinó també de productivitat, d'inversió, de formació, de fiscalitat. Perquè sense corregir la dinàmica difícilment podrem millorar les condicions laborals i retributives dels catalans.

Rebutgem presentar empresaris i treballadors com dos blocs condemnats a enfrontar-se. Són dues realitats imprescindibles perquè el conjunt funcioni i el país prosperi. Una empresa sense persones competents i compromeses té els dies comptats. I un treballador que no trobi feina estable i segura no pot arrelar ni prosperar. L'objectiu de fer viables les empreses, doncs, és compartit per ambdues parts, perquè l'interès de tot rau en la continuïtat del projecte comú. Uns millors salaris ajuden a retenir talent, a reduir la rotació, a millorar la competitivitat i a rendibilitzar la formació i l'experiència. També poden facilitar l'ocupació de llocs de treball *a priori* poc atractius. Si mirem a Europa, comprovarem que defensar uns

salaries dignes és perfectament compatible amb defensar el teixit empresarial del país.

També és cert que aquest debat és indestruïble d'altres, com l'alleujament fiscal a les petites i mitjanes empreses catalanes. La innovació i robotització són determinants per defensar, preservar, potenciar i fer competitiu el nostre teixit industrial. Mantenir indefinidament una oferta de treball vulnerable, poc qualificada i mal retribuïda afavoreix la pobresa, la inestabilitat i l'efecte crida immigratori que acaba repercutint negativament en tot el país. Si millorem la qualificació dels llocs de treball i, consegüentment, el poder adquisitiu dels treballadors, el teixit econòmic local també en sortirà reforçat.

Per millorar el poder adquisitiu necessitem més bons salaris, sí, però també menys pressió fiscal damunt els contribuents i les empreses. No té cap sentit que l'Administració reclami esforços retributius al teixit productiu mentre manté càrregues evitables sobre famílies i negocis. És vital la revisió de la fiscalitat abans de generar cap obligació a les empreses.

Som una nació i hem de decidir la nostra pròpia política econòmica i laboral sense ingerències ni imposicions arbitràries. Aliança Catalana vol que a Catalunya treballar surti més a compte que jaure al sofà de casa. Cal gratificar qui s'esforça i penalitzar qui gauduleja; no a la inversa, com passa ara.

El president

I finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Gràcies, president. Consellers, consellera... Vull començar la meua intervenció fent arribar una abraçada a la nostra companya Elena Díaz i a la seva família, que avui ella hauria d'estar aquí defensant aquest punt.

Poder pagar el lloguer, omplir la nevera, fer front a una despesa inesperada sense haver de demanar ajuda, poder apuntar els fills a les extraescolars o pensar en unes vacances sense que els números tornin a dir que no. Per a moltes famílies, viure amb tranquil·litat vol dir això. Però sabem que masses treballadors i treballadores

encara no tenen aquesta seguretat. Aquesta realitat ens preocupa i ens obliga a actuar. Per això volem salaris... No m'ha posat el temps. Per això volem salaris més alts i millors condicions de vida. Volem que el creixement econòmic que viu Catalunya també arribi a les nòmines. I precisament perquè compartim la necessitat de parlar de salaris, crec que hem d'examinar amb rigor la proposta que avui debatem.

El primer aspecte fonamental és la negociació col·lectiva. Per a nosaltres és una de les eines més importants per millorar els salaris i les condicions laborals. Quan una persona treballadora negocia sola davant de la seva empresa, té una capacitat limitada per defensar els seus interessos. En canvi, quan els treballadors s'organitzen, tenen representació sindical i negocien un conveni, la seva força és molt més gran. Aquesta és una de les grans conquestes del moviment obrer i una expressió de democràcia dins del món del treball. Els convenis col·lectius permeten acordar salaris, jornades, permisos, conciliació i moltes altres condicions. I ho fan per al conjunt de les persones treballadores. Per això defensem que qualsevol proposta que pugui millorar els salaris de Catalunya ha de donar un paper central a la negociació col·lectiva i als agents socials. En canvi, la seva proposta fixa primer una quantitat per llei i després preveu una taula que ha d'emetre informes no vinculants.

El segon aspecte és que la llei ha de deixar clar quins drets garanteix. Senyor Canadell, una persona que avui cobra menys de 1.400 euros pot llegir el titular de la seva proposta i pensar que, si s'aprova, tindrà dret a cobrar aquesta quantitat. Però el text no garanteix aquest salari al conjunt de les persones treballadores de Catalunya. L'empresa privada es planteja com una referència orientadora. En la contractació pública, es proposa valorar favorablement les empreses que la paguin. Per tant, hem d'explicar amb claredat què significa aquesta proposta i quins efectes tindrà realment. També hi ha qüestions que no queden prou ben resoltes. En alguns articles es parla d'obligatorietat d'aplicar aquesta referència en l'àmbit públic, però en altres es parla de promoure-la. I en el cas dels ajuntaments, l'aplicació acaba depenent de la decisió de cada ens.

Una persona treballadora ha de saber si té dret a cobrar aquesta quantitat, quan li correspon i com pot reclamar-la, i el text hauria de donar respostes clares a aquestes preguntes. A més, hem de vigilar que no acabem generant diferències entre persones de les mateixes feines. Imaginem dues treballadores de la mateixa empresa de neteja, amb la mateixa categoria professional i en la mateixa jornada. Una treballa en un edifici públic i l'altra en un centre privat. La proposta podria incentivar una millora salarial per a la primera sense garantir-la per a la segona. I nosaltres volem que es millorin les condicions de totes dues.

El tercer aspecte és com es financen aquestes mesures i com es garanteixen que siguin sostenibles. La proposta preveu ajuts públics durant un màxim de quatre anys per a empreses que tinguin dificultats per aplicar aquesta referència salarial. També qüestionem el cost dels increments salarials de les empreses privades que s'hagin de traslladar de manera general als recursos públics.

Ara que veiem que el seu grup es preocupa pels salaris i la capacitat econòmica de les famílies, vull recordar que el 24 de febrer del 2026, al Congrés dels Diputats, Junts va votar en contra de tramitar una proposició de llei per reforçar els drets dels treballadors i les treballadores davant les deslocalitzacions empresarials. Els seus set diputats van votar contra una iniciativa que plantejava evitar acomiadaments vinculats als trasllats fora de la Unió Europea, exigir la devolució de determinades ajudes públiques i reforçar la informació i la negociació de les plantilles. És important el salari, però també, si no tenim lloc de treball, això també ens preocupa. *(Aplaudiments. Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Ja per acabar, perquè se m'ha acabat el temps, el nostre grup parlamentari ha decidit retirar l'esmena a la totalitat, tal com ha indicat un altre company. Ara la treballarem amb rigor, incorporant les qüestions que hem plantejat, que hem exposat: més negociació col·lectiva, més claredat en els drets, garanties de finançament i millores salarials que arribin realment a totes les persones; no només a algunes, a totes.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat de retorn de la iniciativa presentades pels Grups Parlamentaris del Partit Popular de Catalunya i de VOX en Cataluña.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 109 vots en contra, 23 vots a favor i cap abstenció.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Sí, el senyor Macián demana la paraula. Per què demana la paraula?

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidente. Acabado el debate, para preguntarle si, hacer mofa con la guillotina, de los borbones, usted considera que es un delito de odio.

(Remor de veus.)

El president

Primer, s'ha fet referència a una circumstància històrica. Es podria traduir com que la diferència entre Catalunya sud i la Catalunya del nord és que allà hi ha una república. Tanmateix, vostès poden accedir al mecanisme que té habilitat aquest Parlament a través del codi de conducta, per tal d'escatir les eventuais responsabilitats, si n'hi haguessin.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació

300-00361/15

Passem al punt onzè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'ocupació.

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

(Remor de veus.)

Silenci, si us plau. Pot començar.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa un altre cop... La nostra interpel·lació, de fet, crec que continua amb el debat que acabem de tenir amb la proposició de llei del salari mínim de referència català. I nosaltres també en parlarem. Però, en qualsevol cas, li volíem posar damunt de la taula diverses qüestions que són rellevants.

Una, com sempre, dades –dades–: en un moment on, segons la cambra de comerç, informes de la cambra de comerç, acabarem l'any 2026 amb un increment del 2,4 per cent, quan les dades macroeconòmiques sembla que vagin molt bé, estem veient com no afecta positivament la classe treballadora del país. Estem veient com les dades macroeconòmiques van en un sentit positiu, alcista, però que, en canvi, incrementen les desigualtats i la redistribució de la riquesa és menor. I, per tant, aquells que tenen més, el percentatge molt menor de la població que tenen més continuen enriquint-se i la gran majoria de la població, que és la classe treballadora del país, continua empobrint-se. Per tant, és evident que no hi ha equitat. És evident que creixen les desigualtats.

El 35,5 per cent dels ciutadans del país tenen dificultats per pagar qualsevol despesa imprevista. De fet, no poden fer-ho. Això és gairebé un quatre de cada deu. El 29,4 per cent no poden fer ni una setmana de vacances. De fet, aquest estiu a la meua comarca, el Baix Llobregat, i també a l'Hospitalet, 76.000 famílies van demanar un crèdit per poder marxar de vacances. Endeutar-se per marxar de vacances. El 43,4 per cent –43,4 per cent–, gairebé el cinquanta per cent dels ciutadans i ciutadanes del nostre país tenen dificultats per arribar a final de mes. I el deu per cent no és que tinguin dificultats, és que directament no arriben i cada mes que passa més incrementa el seu deute familiar. Però, en canvi, l'economia va bé.

Per tant, conseller, és evident que tenim un problema. I, per tant, si tenim un problema, jo vull saber què fa el meu Govern per resoldre aquest problema. Per tant, primera pregunta que vull que s'anoti a la llibreta per poder respondre: què fa el seu Govern, què fa vostè per resoldre aquest problema?

Després estem veient com la inflació no para de pujar: el 3,2 per cent, l'increment de l'IPC interanual aquest mes –un 3,2 per cent. Per tant, és evident que, cada vegada més, com que els salaris –acabem de tenir el debat anteriorment– no incrementen al mateix ritme que incrementa el cost de la vida, doncs, el diferencial és major. I, per tant, ja no és la capacitat d'estalvi, que això pràcticament ja és una utopia que alguna família del nostre país pugui estalviar, sinó que és poder pagar les factures a final de mes.

Pràcticament dos de cada deu ciutadans del nostre país no poden garantir la temperatura adequada a casa seva. Aquests, els que tenen la sort de poder tenir una casa. Gairebé dos de cada deu, el 14,4 per cent.

Crec que són dades molt preocupants. Però, a més, això ho hem de relligar amb la dinàmica general. Vostè ho sap, que nosaltres estem molt pendents i, de fet, participem de forma molt activa de bona part de les mobilitzacions en defensa dels llocs de treball. Del 2023 al 2024, durant aquell any es va reduir un 13,4 per cent el nombre d'EROs, d'expedients de regulació d'ocupació, que hi havia al nostre país. Durant el seu mandat, conseller, a partir del 2024, un increment de gairebé el deu per cent. Reducció del tretze per cent; amb vostè increment del deu per cent. Quatre-cents EROs des del 2024, milers de famílies afectades.

I vostè em pot dir: «Home, però la taxa d'atur la tenim al 7,9 per cent.» Sí, la taxa d'atur la tenim al 7,9 per cent, però i la qualitat de les feines i els salaris que es paguen per aquestes feines? És evident que no s'arriba a final de mes. I això ho pot comprovar si analitza, precisament, la trajectòria professional i vital de cada un d'aquests treballadors que han estat afectats pels expedients de regulació d'ocupació i han perdut la seva feina en els darrers mesos. Molts d'ells, cert, tornen a tenir feina, però en la majoria de casos cobren menys que amb la feina que han perdut. En la majoria de casos, amb una mitjana d'entre tres-cents i quatre-cents euros mensuals menys dels salaris que tenien.

Per tant, ull amb les dades d'ocupació, perquè, que les dades d'ocupació siguin baixes..., en aquest cas siguin altes i les de l'atur baixes, no implica que estiguem millorant les condicions de vida de la classe treballadora del país i dels treballadors i treballadores d'aquest país; ans al contrari, perquè, com li he dit abans, i l'hi estic

demonstrant amb dades –dades, per cert, de l'enquesta de condicions de vida de l'Idescat de l'any 2025–, anem pel pedregar.

Per tant, és molt important que enfoquem cap al model econòmic del país. Necessitem dirigir la nostra mirada cap als canvis en el model productiu del nostre país. Necessitem enfocar la nostra mirada cap a l'anàlisi de quins són els sectors estratègics de valor afegit que permeten tenir millors salaris, quins són aquells que ens permeten millorar la qualitat de vida dels treballadors i les treballadores, quins són aquells que garanteixen una millor redistribució de la riquesa. I quan ho fem i mirem cap al sector de l'automoció i volem ser un pol de la mobilitat elèctrica, ai las!, comencen a aparèixer EROs en el sector de l'automoció. Ens tanca Nissan; no cal que li digui la situació de SEAT, Grup Volkswagen... Problemes.

Volem ser referents en l'àmbit tecnològic i estem tenint EROs en el sector tecnològic en el nostre país. Volem situar com a sector estratègic la química i tenim Dow Chemical amb cent seixanta treballadors a la picota, perquè estan a punt de perdre la seva feina. Cent setze treballadors de la química de Tarragona, Dow Chemical. O volem ser referents en el sector farmacèutic i està tancant Salvat a Esplugues de Llobregat.

És molt difícil ser referents enlloc si estàs perdent la teva capacitat laboral, si estàs perdent la creació de llocs de treball, estàs perdent llocs de treball. Per tant, conseller, com ho pensa revertir? I això no es revertirà amb un pacte nacional per a la indústria. Això es reverteix amb una estratègia clara, amb una direcció ferma. I es reverteix també mirant el model productiu del país.

Per exemple, tenim ara mateix damunt de la taula la ponència de llei de l'economia social i solidària. Espero que la puguem tancar i espero que ho puguem fer abans d'acabar aquest any. No només ho espero, n'estic convençut. Per què no fomentem, precisament, un model productiu que es basi essencialment en aquests valors: en els valors de la redistribució de la riquesa, en els valors socials, en els valors de la participació i cogovernança, on els treballadors i les treballadores formin part de l'estratègia de les seves empreses? Fomentar també que la petita i mitjana empresa, tan important per al nostre país, tingui una capacitat –una capacitat– molt més gran de poder-se introduir en sectors que estan copats per grans multinacionals.

Diversificar sectors, no dependre d'un sector determinat, molt més en un món globalitzat que, malauradament, depèn en excés de les bogeries del president nord-americà. Necessitem tenir una estratègia clara, conseller, i això és el que jo avui també li vull posar damunt de la taula.

Per això, quan parlem de l'ocupació, no hem de parlar només de les dades d'atur o de la creació de llocs de treball. Hem de parlar de la pobresa laboral; hem de parlar del model productiu que tenim al nostre país; hem de parlar de quins són els sectors que nosaltres volem potenciar i quins són els sectors que aquest Govern té previst potenciar; però, alhora, què fem quan un treballador es queda sense feina.

I aquí també m'agradarà –i la segona part de la intervenció la fonamentaré molt més en aquesta qüestió–..., com és que hi han hagut tres canvis en la direcció del Servei d'Ocupació de Catalunya? Conseller, vostè ho és des del 2024. Tres canvis de director. És que funciona pitjor que el Departament d'Ensenyament! Ens els podrà explicar? Fa temps que també li estic demanant explicacions. I estaria bé que, quan hi ha un canvi de director del SOC, vingui a fer una compareixença a la Comissió d'Empresa i Treball i ho expliqui als diputats i les diputades de la comissió. Estaria bé que no esperés a que nosaltres li demanem. Estaria bé que no hi hagués una interpel·lació per tal de posar-ho damunt de la taula. I aquests canvis en la direcció tenen alguna cosa a veure amb una suposada reforma de la llei del SOC?

Conseller, crec que li he fet diverses preguntes, li he posat diversos interrogants damunt de la taula, espero que n'obtingui resposta i a la segona part continuem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies, diputat. Per respondre, és el torn ara del conseller d'Empresa i Treball i té la paraula l'honorable Miquel Sàmper Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Moltes gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputat Albert, vostè demanava com revertir-ho, quina és l'estratègia. Vagi per endavant que, en la gran majoria de les qüestions que vostè ens ha plantejat avui, hi estic d'acord. Crec que vostè ho sap, perquè ho hem parlat. Però permeti'm que li faci un parell de correccions. Fins

allà on sé no hi ha hagut tres modificacions en el SOC; n'hi han hagut dues. La primera va ser quan vam nomenar el senyor Cesc Castellana i la segona, que vostè ara adornava amb un cert misteri, li dic que obeeix senzillament a que s'ha jubilat. Té seixanta-nou anys i s'ha jubilat. Es va jubilar el mes de juliol. Ens ho va anunciar uns mesos abans que es jubilaria. I el Fede Muñoz, que és el membre que l'ha, diguem-ne, substituït, és una persona que ja estava dins del SOC; per tant, no hi ha hagut cap canvi traumàtic. Ha sigut una persona que pretén continuar amb una transformació del SOC, diputat Albert, que ja es va iniciar en la legislatura anterior, un procés de transformació que ja s'havia iniciat en la legislatura anterior.

Permeti'm, ja que vostè ha tret el canvi de la direcció, que agraeixi la feina feta en aquesta seu parlamentària per part de l'antic director, el senyor Francesc Castellana, i que li desitgi els èxits corresponents al nou director del SOC.

I també una altra qüestió que m'agradaria posar sobre la taula, que és que vostè ha fet menció d'uns números que haurem de veure si la raó la té vostè o la tenim nosaltres, però quant als EROs, en el període que va del gener al setembre de l'any 25, se'n van produir uns quants; en el període que va del gener al setembre del 26, s'han produït 5.350 extincions de relacions laborals, i això és un 15,3 menys que l'any anterior. Per tant, no es tracta de que ara ens barallem per aviam qui té raó. A mi són dades que em passen des del Servei d'Ocupació de Catalunya, les vull posar sobre la taula. Entenc que hi ha hagut una disminució entre l'any 25 i l'any 26, els nou primers mesos. Són els mesos que hem viscut fins al mes de setembre i, per tant, crec que és bo que compartim amb la ciutadania la realitat de les dades. Jo fins allà on sé, són aquestes que jo li dic.

I escolti'm una cosa, vostè em fa una pregunta, crec que escaient, crec que necessària, crec que enllaça, com vostè ha dit, amb el debat que s'ha tingut amb anterioritat amb relació al salari mínim de referència que proposava Junts, que és que està succeint, doncs, una certa precarietat, i sobretot amb el que vostè apuntava com una autèntica realitat, que és que unes dades macro que funcionen bé... És una evidència: vostè abans parlava d'aquest increment, d'aquest 2,4 per cent del PIB que s'anuncia com a possible, que ens posa molt per sobre de la resta de regions europees. Però és veritat, li haig de donar la raó al cent per cent, que això no arriba

a les butxaques de les persones o de totes les butxaques de les persones i que tampoc arriba a tot el territori. Per tant, aquí estem d'acord i, per tant, punt de partida comú en el que serà la moció subsegüent, i que ja li dic que en això estem d'acord, eh?

Però jo diria que per arribar a conclusions positives –per cap grup polític, per cap grup parlamentari, ni tan sols pel Parlament, sinó per la societat–, hauríem de, realment, posar sobre la taula els problemes que tenim realment a Catalunya. I permeti'm que li digui que un servidor està al capdavant d'un departament híbrid, Empresa i Treball. El president quan va fer el seu..., diguem-ne, la seva distribució, va considerar que havien d'estar en el mateix departament Empresa i Treball, i això m'obliga sempre a tenir una visió equilibrada. Tinc l'obligació d'escoltar els neguits que em provoca, que em diuen el món de l'empresa; tinc l'obligació, naturalment, d'escoltar els neguits que m'arriba del món laboral.

Què m'he trobat jo, amb això? Doncs, per exemple, la qüestió que vostè més o menys anunciava, que és que hi ha coses que no s'entenen, no? Jo una cosa que no entenc, per exemple, és com tenint una taxa més o menys sobre el vuit per cent d'atur, hi han empresaris, molts empresaris que estan dient que ens falta mà d'obra. És una qüestió en la qual estem treballant i que jo li ofereixo la mà també, que en aquesta moció subsegüent siguem capaços de trobar solucions.

Com pot ser que un país que té sobre un vuit per cent d'atur...? Que és la millor taxa –vostè ho ha dit– que tenim aquí des del maig de l'any 2007, si no em falla la memòria. Com pot ser que amb aquesta taxa, que és positiva, però que està al vuit per cent d'atur –vuit per cent d'atur–, els empresaris ens diguin que tenen autèntica necessitat per tenir mà d'obra? Aquest és un problema que s'ha de debatre en el Parlament de Catalunya. Hem d'arribar a la conclusió de com podem fer perquè aquest vuit per cent de persones que tenim aturades nosaltres a Catalunya siguin capaces de trobar feina. Perquè la realitat és que el món de l'empresa diu que hi ha llocs de feina per donar i per vendre.

Per tant, primer debat que crec que hem d'assolir és com podem fer per, diguem-ne, aquesta disfunció –és una autèntica disfunció– resoldre-la. Aquí el SOC té un paper important. El SOC, en aquest procés de transformació que, hi insisteixo, vostès van

començar, té un paper determinant, que és ser capaç de relligar les necessitats del món laboral, dels nostres treballadors i treballadores, amb les necessitats del món empresarial. Perquè –sempre ho diem– és la doble cara d'una mateixa moneda, que és la nostra economia. I la nostra economia funciona quan les empreses funcionen perquè tenen treballadors que les fan funcionar. Qui és més important? Exactament igual –exactament igual. Torno a l'equilibri d'aquest departament, del departament que fa que pugui funcionar més o menys bé empresa i treball.

Per tant, primer tema: tenim aquesta disfunció que hem de resoldre. I el SOC, amb aquest procés de transformació, crec que està cridat a intentar ajudar a que això pugui produir-se.

I quan vostè fa aquesta referència a aquestes desigualtats, permeti'm que l'hi digui, injustícies que es produeixen d'aquest trenta-cinc per cent que vostè deia de persones que no poden fer front a una qüestió sobrevinguda un mes determinat, li dono tota la raó. I és també inadmissible que hi hagin persones que no puguin descansar una setmana a fora allà on els hi convingui. I li dono absolutament tota la raó. I li dono encara més la raó quan vostè posa sobre la taula que un cinquanta per cent dels treballadors no tenen possibilitat d'arribar a final de mes. Això és greu. Igual que li he dit lo primer al principi, que hem de ser capaços de, aquesta disfunció, arreglar-la, li dic: no pot passar que a Catalunya això es perpetui com una situació endèmica.

Per tant, li torno a llençar una altra opció de treball conjunt de cara a la moció subsegüent: hem de trobar aquestes línies de treball. No rigui, senyor Albert, l'hi estic posant fàcil. L'hi torno a dir –l'hi dic amb tota la voluntat de trobar una solució per a un problema que és important–: de res no serveix que tinguem aquests índexs que ens han dit que tindrem, d'aquest 2,4 o 2,5 o 2,3 per cent, en qualsevol cas, més del doble de la mitjana d'Europa, si no som capaços de fer que tots els catalans i totes les catalanes visquin cada dia una mica més bé.

Per tant, quan vostè em diu: «Què pensa fer el Govern per revertir-ho?» Li dic: lo primer, identificar els problemes amb objectivitat. Quan li dic «amb objectivitat», vostè m'entén perfectament, perquè em comença a conèixer. Amb objectivitat, dissenyar quins són els problemes. Tenir clar quins són els problemes i, entre tots,

intentar resoldre'ls. Per descomptat que la responsabilitat és nostra, per alguna cosa governem. No estic, amb això que li dic, intentant, doncs, treure'm responsabilitats de sobre. En absolut. Però dissenyem quina és l'autèntica problemàtica.

La formació, molt important. Li diria que és el segon problema; és a dir, ser capaços de capacitar aquesta mà d'obra que necessita el món empresarial i formar els nostres treballadors. També el SOC aquí té una rellevància important, però no s'acaba en el SOC. S'acaba en la formació professional, on la consellera, per exemple, de formació, cada any intenta aportar més places de formació professional, perquè vostè sap i ho hem dit moltes vegades a títol personal i sobretot en aquest hemicicle, que aquesta formació professional ha de ser la clau perquè realment la nostra economia pugui tirar endavant i perquè realment les nostres empreses tinguin aquesta continuïtat que va lligada a d'altres coses com la innovació i a d'altres coses, com, per exemple, també la capacitat de que les nostres empreses creixin.

Però l'hi torno a dir, és a dir, penso que hem de ser capaços de disseccionar la realitat del que està succeint. Penso que tots ho sabem –tots ho sabem– i hem de ser capaços de posar-ho a sobre la taula i arreglar-ho, perquè és, com li deia, frustrant –i ho assumeixo– que tinguem una societat amb uns números que funcionen bé a nivell global i que, en canvi, aquests números no s'identifiquin en la gran majoria dels treballadors.

Per tant, vostè ha dit que aprofundirà més en altres qüestions a la segona intervenció. Intentaré contestar-les-hi. Mà estesa, identificació dels problemes, identificació dels problemes amb total objectivitat i la voluntat ferma de revertir-ho al més aviat possible.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Ara, per fer la rèplica, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, amb tot el respecte, que el conseller del meu país no sàpiga l'organigrama del seu departament em preocupa. Vostè ha tingut tres

directors del SOC: Juanjo Torres, Cesc Castellana i Fede Muñiz; no Muñoz, Muñiz. *(Aplaudiments.)* S'ha oblidat en Juanjo Torres i ha dit malament l'actual director del SOC.

Hi ha una qüestió que per mi és molt rellevant: quan fem interpel·lacions, intentem trobar respostes, perquè, si no, si no les té, escolti'm, no passa res, aixequi's del lloc que ocupa i ja ens hi posarem uns altres. Perquè si m'està dient a mi, ja m'està dient quina és la moció que ha de presentar Esquerra Republicana, doncs deixi, deixi pas i ja directament ens asseurem nosaltres per fer directament la feina que li pertoca fer a vostè, conseller. No m'ha dit res. No m'ha posat cap proposta damunt de la taula.

Vostè diu: «Tenim un problema. Resulta que tenim una taxa d'atur de l'entorn del vuit per cent» –és un 7,9 per cent– «i, en canvi, tenim un trenta per cent de llocs de treball vacants.» Què passa amb l'acord de desplegament de l'estratègia territorial del SOC? Que no busca precisament això? Per què no s'ha desplegat? Estem a sis mesos d'unes municipals. Això s'ho van trobar damunt de la taula. Fa dos anys que governa, conseller, i no s'ha desplegat. No hi ha concertació territorial en el SOC. I ara em ve aquí, després de dos anys, i quan nosaltres l'interpel·lem em diu, amb tota la seva tranquil·litat, que és evident que tenim un problema i que hi ha un gran diferencial entre les necessitats del lloc de treball i les vacants a cobrir i la formació que es dona.

Per què tenim el Servei d'Ocupació de Catalunya? Per què tenim l'estratègia de territorialització del SOC? Per què la tenim? Doncs per fer-la efectiva, no?, per executar-la, per desplegar-la. Em pot donar resposta a això? Per què no s'ha desplegat després de dos anys i estem a sis mesos d'unes municipals? ¿Vostè creu que ara arribem a temps per poder donar resposta a nivell local a totes les necessitats de llocs de treball que hi ha per cobrir i a totes les necessitats de treballadors i treballadores que necessiten un lloc de treball? Actualitzar les diverses formacions que tenim?

Conseller, sigui clar. Vol o no vol reformar la llei del SOC? I si vol reformar la llei del SOC, ha parlat amb el Consell de Direcció del SOC i amb els agents socials allà representats? Hi ha parlat? Perquè bona part de les preguntes que jo li he fet crec

que tindrien una resposta que, si vostè s'ho hagués preparat abans, potser em podria haver donat i no em dona, perquè el problema està en que no és una qüestió de preparació, és una qüestió de competència, conseller. I donant-me aquesta resposta em demostra que no té la competència adequada per ocupar el seu lloc. No sé si se n'adona.

Per tant, em sembla que és important que la mà estesa vagi acompanyada –i sap que nosaltres sempre tenim la mà estesa– d'accions reals i que no, interpel·lació rere interpel·lació, em situï sempre el mateix. Escolti, els treballadors i les treballadores del nostre país tenen un problema, i és que cada vegada el salari se'ls hi fa massa curt i el mes se'ls hi fa massa llarg. I tenim un govern que no fa absolutament res per resoldre aquest problema.

Nosaltres som els primers que volem posar solucions damunt de la taula, però l'executiu són vostès. Per moltes solucions que posem damunt de la taula, si vostès no fan la feina, no ens en sortirem. I jo vull que se'n surtin, perquè si vostès se'n surten, se'n sortirà la gent a la que jo defenso, la gent del meu país.

Però, a més, li diré també: on han quedat el traspàs de les polítiques passives? ¿On ha quedat el compromís de treballar, precisament, també per un salari mínim català, en aquest cas interprofessional i, per tant, que sigui aplicable? ¿On han quedat les diferents resolucions d'aquest Parlament, les diferents mocions que s'han aprovat i que han tingut el vot favorable en moltes ocasions del grup que dona suport al Govern del Partit Socialista i que vostè, quan vostè i jo hem parlat, m'ha dit que es comprometia a complir? On ha quedat tot això, conseller?

Per tant, espero que no em decebi un altre cop i que, en aquesta rèplica, em pugui donar respostes a les preguntes que li faig, que crec que prou concretes han estat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per fer la rèplica, és el torn ara de l'honorable Miquel Sàmpere i Rodríguez.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpere Rodríguez)

Moltes gràcies. Miri, vostè ha dit una primera –permeti'm que l'hi digui perquè és la realitat– mentida, quant a les dades, al principi de la seva intervenció, dient que s'havien incrementat el nombre d'EROs i ara no ha vingut aquí a refermar la seva posició, perquè sap que no era veritat. I ara n'ha dit una segona. I li diré quina és la segona, que és que vostè acaba de dir aquí que jo he posat tres càrrecs i és mentida. El primer, el senyor Juanjo Torres, ja hi era. Ja hi era, senyor Jordi Albert. Jo he dit que he fet dos canvis i dos canvis he fet: el senyor Juanjo Torres, que ja hi era, pel senyor Francesc Castellana, i el senyor Francesc Castellana pel següent, el senyor Fede Muñoz. Dos canvis, jo he fet dos canvis. N'hi havia un altre que ja hi era perquè vostès l'havien posat. (*Remor de veus.*)

Per tant, li demano que no jugui amb les paraules perquè, miri...

La vicepresidenta primera

Diputat, si us plau, deixin que l'orador pugui expressar-se, si us plau, no interrompin.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Gràcies. Li demano que no jugui amb les paraules, sobretot quan són ofensives –sobretot quan són ofensives. Miri, vostè i jo ja vam tenir un precedent amb el pacte nacional per a la indústria, en el qual li vaig posar a la seva disposició tot el que va demanar i sempre, quan puja aquí, acostuma a tenir un to que no és el que jo li tinc amb vostè. Malgrat això –malgrat això–, li agraeixo sempre la seva aportació, li agraeixo sempre la seva feina i espero que, quan se'n vagi a Madrid, pugui fer tantes actuacions com ha fet aquí tan positives. Però li demano també que tingui el respecte per a tothom que tingui al davant i, sobretot, no utilitzi les paraules per dir coses que no s'han dit. Jo a vostè l'he respectat i li demano que vostè em respecti a mi.

Dit això, el pla de concertació territorial que vostè reclama s'està produint; s'està produint i es produirà. I vostè ho sap. I va a una velocitat, que és la velocitat que haguessin portat, exactament –exactament– igual, vostès. I ho estem fent i és una qüestió que ens preocupa, perquè la territorialitat del servei del SOC no és important, és importantíssima. I això és una realitat. I és veritat. Vostè vol jugar amb aquesta paraula? Jugui-hi. S'està produint –s'està produint.

I escolti'm una cosa. Ha vingut a dir aquí que pràcticament no es fa res. Miri, 2,1 milions de serveis l'any 2025, més de quinze mil serveis a empreses. Amb lo que va dels nou mesos de l'any 26, ja portem 1,8 milions de serveis a les persones i a dotze mil empreses. ¿Com té vostè la barra de venir aquí i plantejar davant de l'hemicicle que aquest servei pràcticament és inoperant i que nosaltres no estem fent res i que un servidor és un incompetent? Però com ho diu? En què ho argumenta? (*Jordi Albert i Caballero nega amb el dit.*) Sí que ho ha dit. Ha dit que no hi ha competència. No, no digui que no. Exactament igual que ha dit això, com ha dit abans que jo havia posat tres càrrecs. No és veritat, dos –dos. Jo li demano, si us plau, que tinguem aquesta prudència i aquesta correcció, perquè jo crec que a vostè l'hi he donat, l'hi he donat sempre que m'ho ha demanat –sempre que m'ho ha demanat.

I és veritat que vostè em va demanar que li expliqués els canvis i li vaig dir que ens trobaríem per veure-ho. I que això no s'ha produït perquè vostè m'ha interpel·lat i l'hi explico ara. I no tindrè cap problema en explicar-me de forma privada, com sempre li he explicat quan m'ha demanat les coses, i vostè ho sap.

Escolti'm una cosa, el SOC. Jo, permeti'm que l'hi digui... És un servei millorable? Com tots –com tots–, els gestioni qui els gestioni; els gestioni el PSC, Esquerra Republicana, Junts o qui sigui. Tots els serveis públics són millorables –absolutament tots. De forma molt especial quan, permeti'm que l'hi digui, la base d'aplicació del servei, és a dir, la massa crítica, s'augmenta com s'està augmentant, perquè, evidentment, cada vegada té més necessitat de poder lligar aquesta necessitat que jo li deia que hi ha entre les empreses i les persones treballadores.

Però no dibuixi la realitat que ha dibuixat; no és correcta, no és certa. I vostè ho sap perfectament, perquè em consta que el coneix, el SOC, i sap que funciona. Millorable? No li dic que no, però funciona, i força bé. I estem fent aquestes connexions entre empreses i treballadors i treballadores que són importants per al nostre país.

I ja li he dit els números, no són gens menors, eh? Són moltíssimes persones que estem intentant ajudar a que es recol·loquin en el nostre mercat laboral i que ho estem aconseguint. S'està aconseguint arribar a aquesta col·locació. Per tant, escolti'm, li dic lo que vostè després, si se'm permet l'expressió, ha infantilitzat quan

li he ofert l'oportunitat de treballar de forma conjunta, que em penso que hauria de ser l'objectiu de tots els grups polítics, una moció constructiva subsegüent a aquesta interpel·lació.

Jo li faig una oferta que penso que és el que hauríem de fer tots, que és tenir sempre la voluntat de que, d'una interpel·lació legítima, surti una moció subsegüent encara més legítima i treballada per tothom que hi vulgui treballar. I em refermo en això, en la voluntat de que fem un treball conjunt, que espero que pugui dirigir vostè abans de marxar cap a Madrid. I, en qualsevol cas, si no tinc l'oportunitat d'interpel·lar-lo..., de que m'interpel·li vostè –perdó– una altra vegada, li vull agrair molt sincerament el tracte que hem tingut quan ha sigut correcte, que ha sigut molt correcte, però li demano que, si us plau, no tinguem aquests *encontronazos* perquè no van a cap lloc.

Moltíssimes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol.

Interpel·lació al Govern sobre la defensa dels interessos de Catalunya davant dels incompliments del Govern espanyol

300-00363/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé; doncs gràcies, president. Diputades, diputats... Gràcies, consellers. Avui Junts per Catalunya, que som, òbviament, l'oposició i, per tant, ens correspon fiscalitzar-los, conseller Dalmau, volem passar llista dels incompliments del seu Govern. I, en aquest sentit, li hem de dir que vostès haurien de defensar els interessos dels catalans a Madrid per iniciativa pròpia, eh? O almenys, ja que això no ho fan, ho haurien de fer per mandat parlamentari, perquè els hi obliga el que s'aprova en aquest Parlament. Però ni una cosa ni l'altra. De fet, tampoc ho

defensen, fins i tot, quan resulta que ens diuen que han arribat a suposats acords en les seves reunions bilaterals. Per tant, nosaltres d'entrada hem fet un primer llistat, un llistat que és el recull d'iniciatives aprovades aquí al Parlament que insten el Govern de l'Estat.

Sense tenir en compte les comissions, només el que s'ha aprovat aquí al Ple, són 128 resolucions; 128 resolucions que vostès no estan defensant a Madrid i que, en canvi, el Parlament diu que insten el Gobierno i que, per tant, se suposa que vostès, com a Govern de Catalunya, haurien de defensar. Inclouen qualsevol àmbit, eh? De fet, m'agradaria que hi hagués aquí més consellers representats, perquè fixi's que n'hi ha de mobilitat, d'habitatge, renovables, aigua, medi, salut, educació, drets socials, memòria democràtica, agricultura, esports..., de tot, absolutament de qualsevol àmbit. Jo li llistaré –l'hi llegiré resumidament i ràpidament, no es preocupi– les vint principals. És una mica pesat, però jo crec que val la pena; hi dedicarem un minut.

U, transferir-nos els solars i habitatges provinents de la Sareb i amb recursos; dos, establir que el català sigui requisit i no pas mèrit per al personal de justícia; tres, fer que Catalunya disposi del seu fons de la PAC amb autonomia de decisió; quatre, traspasar-nos les autopistes i carreteres estatals i amb recursos; cinc, executar el Corredor Mediterrani de mercaderies com a nova línia exclusiva; sis, dur a terme les cinquanta actuacions a l'AP-7 de la moció aprovada per Junts per Catalunya; traspasar-nos –aquesta és la setena– les competències d'energia, inclosos els projectes de més de cinquanta megawatts; vuit, publicar els comptes de resultats de cadascun dels aeroports d'Aena; nou, traspasar-nos els aeroports catalans d'Aena; deu, garantir-nos formar part dels organismes internacionals en matèria digital; onze, publicar les balances fiscals de Catalunya i de les comunitats autònomes; dotze, complir l'execució pressupostària i corregir el dèficit històric d'inversions; tretze, reconèixer oficialment les seleccions esportives catalanes; catorze, dotar els municipis turístics de recursos suficients per a la població assistida; quinze, traspasar-nos la gestió dels expedients de regulació d'ocupació, EROs i ERTOS; setze, transferir-nos la recaptació de taxes judicials per finançar la justícia gratuïta; disset, traspasar-nos l'homologació de títols d'especialistes extracomunitaris; divuit, eliminar el districte universitari únic o, com demana el Col·legi de Metges, reservar

almenys el setanta per cent de les places per a estudiants catalans; dinou, dedicar íntegrament la caserna de Via Laietana a la memòria de la tortura, i transferir-nos-la, i vint, transferir-nos les competències d'examen i expedició del permís de conduir.

Vostès, amb nosaltres, també amb Esquerra Republicana, a Madrid tenien majoria. Vostè s'imagina el país que podríem tenir, un país tan millor com podríem tenir, si vostès haguessin defensat i fet aprovar tan sols aquestes vint prioritàries que li he esmentat i que són resolucions d'aquí, del Parlament de Catalunya que insten al Gobierno i que vostès, PSC, PSOE, doncs, simplement el que havien de fer és acatar, almenys, i fer-les complir a Madrid? Algunes, a més a més, d'aquestes resulta que vostès les han hagut de votar a favor, perquè, si no, ja els hi queia la cara de vergonya perquè eren flagrants. Doncs, fins i tot aquestes que han votat a favor tampoc ens les defensen a Madrid. I és molt significatiu, a més a més, que resulti que d'aquestes 128..., sap quantes n'hi ha que les hagi proposat el seu partit, el PSC? Zero. O sigui, el PSC mai, aquí al Parlament, no ha proposat res que insti el Gobierno a corregir res, per a vostès tot està bé. I per què tot està bé? Perquè, com diem sempre, el PSC no és altra cosa que el PSOE nord-oriental.

El segon bloc correspon a tots aquells greuges, més enllà dels que haguem aprovat aquí, que nosaltres, Junts per Catalunya, òbviament els hem liderat i que vostès, una vegada més, no han lluitat. O sigui, més enllà del dèficit fiscal d'uns 30.000 milions d'euros l'any; del dèficit d'execució pressupostària, que ja sap que aquí s'executa menys de la meitat del nostre pes poblacional i econòmic, quan a Madrid s'executa més del doble; més enllà del dèficit històric d'inversions, que són, ja ho sap, 50.000 milions d'euros segons Foment, o del reconeixement de les seleccions esportives catalanes, que formen part d'aquest llistat que ja li he dit, més enllà d'això, li poso sis exemples més, que són greuges que vostès tampoc han defensat.

Vostès es mostren desapareguts quan es tracta de reclamar el cinquanta per cent del cost de la dependència que està pendent des del 2006; qui ho ha hagut de solucionar? Junts per Catalunya. Dos, esborrats d'acotar l'impost extraordinari a les energètiques, que posava en risc una inversió de 1.100 milions d'euros al Camp de Tarragona. Qui ho ha hagut de resoldre, una vegada més? Junts per Catalunya. Tres, han set còmplices amb el PSOE bloquejant dos anys de la nostra llei de la

multireincidència. Quatre, han estat inactius en mirar de convèncer Podemos perquè acceptés que pogués tirar endavant la nostra llei de delegació integral de competències d'immigració. Cinc, s'han mostrat passius en l'exigència tant al Gobierno com a la Unió Europea perquè el català sigui oficial a Europa; els qui ho estem defensant des del minut zero, sí, som nosaltres, Junts per Catalunya. Sis, s'han mostrat contraris a la llei d'amnistia, que, per cert, és integral i per a tothom gràcies a Junts per Catalunya, tot i que –ja em fa aquesta cara– després han hagut de rectificar, però no oblidem que el seu president, el president de la Generalitat, va dir «ni amnistía ni nada de eso», i encara és hora que rectifiqui.

Tercer bloc. D'igual manera, tampoc han lluitat aquells acords que en teoria formaven part del pacte d'investidura del Partit Socialista amb Esquerra Republicana. I aquí li poso cinc exemples. El primer: el conseller Álvarez va dir que no és el moment de parlar de l'oficialitat de les seleccions esportives i, per tant, ha fet zero pressió al Consejo Superior de Deportes. Dos, parlaven vostès de culminar el traspàs de rodalies. Resulta que han acabat fent una empresa mixta amb Renfe, amb un 50,1 per cent, i no han aconseguit traspassar ni tan sols l'R1. Tres, en lloc d'exigir a Madrid les inversions endèmiques que ens deuen, vostès resulta que pacten un consorci, un consorci que no és més que marejar la perdiu i que a sobre, evidentment, el Congreso els hi tomba. Quatre, van posposar, van dir fins almenys el 2028, la recaptació de l'IRPF que en teoria havien acordat per al 2026. I cinc, ens van vendre un finançament singular que havia de recaptar i gestionar tots els impostos de Catalunya des de l'Agència Tributària de Catalunya, i resulta que el Consejo de Política Fiscal y Financiera sap on ens manté? Al règim comú. Així estem, eh? I aquesta qüestió del finançament és –i ho sap– totalment clau.

Al debat de política general, jo mateix els vaig demostrar amb números que les promeses que vostès fan necessiten els milions d'euros del concert econòmic i no pas la baixada de pantalons dels 4.700 milions d'euros que vostès volen pactar amb l'Estat espanyol i que ja són els que ens corresponen sense que calgui ni negociar, perquè són la part proporcional corresponent a l'increment de recaptació que ha tingut l'Estat espanyol degut a la inflació. Nosaltres el que necessitem, com a pas que ens acosti a la independència, és el concert, el mateix que tenen els bascos. I vostè dintre seu sap que és així, ho sap, però evidentment no gosa contradir l'amo

de Madrid. I no cal ni ser independentista per defensar el concert. De fet, és al revés: si no es defensa el concert, el qui no el defensa és un irresponsable, i ho sap. És un irresponsable amb un mateix i amb els teus fills. Per què? Perquè els estàs privant del benestar, del progrés, dels serveis, en definitiva, del país que es mereixen i al qual tenen dret.

I hem fet un últim bloc d'incompliments, que aquest té a veure amb les seves, com li deia, suposades reunions bilaterals; això de «bilaterals» ho posem molt entre cometes. Li posaré només un exemple en aquest sentit. En la bilateral del 24 de febrer del 2025, vostès van dir que havien acordat –literalment– «determinar el finançament que ha de portar l'Estat per complir la disposició addicional tercera de l'Estatut». Nosaltres, un any i cinc mesos després, els hi vam fer una pregunta escrita. I la resposta que vam obtenir és aquesta, eh? Diu literalment: «Atesa la complexitat tècnica de la matèria i la necessitat que les conclusions siguin compartides per ambdues administracions, els treballs continuen desenvolupant-se», un any i mig després.

O sigui, res de res de res. Ni quan ho haurien de defensar vostès, ni quan els hi obliga el Parlament amb 128 resolucions, ni quan ho pacten per a la investidura amb Esquerra Republicana, ni quan vostès surten de les reunions bilaterals. Res. És que no han complert res, l'hi dic de veritat. I si ara vostè surt aquí i em diu: «Escolti, hem complert no sé què», i és així, l'hi reconeixeré. Però jo no he trobat res, i hem fet un treball, de veritat que molt exhaustiu.

Per tant, en fi, nosaltres voldríem saber què té a dir, conseller, sobre tots aquests incompliments. Jo crec que reconeixerà que Junts per Catalunya sempre hem set propositius i proactius, oferint solucions, sí, oferint alternatives que són viables, alternatives responsables, alternatives ben treballades, i vostès mai, mai ens han escoltat. Nosaltres ara també li hem de dir que ja no aspirem ni volem que ens escoltin; nosaltres el que volem directament és governar.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades... Senyor Vergés, és que vostè fa tanta hipèrbole que no sona seriós. Quan un escolta el conjunt d'arguments que vostè ha donat... Clar, i al final em porta a pensar, veient el que ens permetrà aquesta interpel·lació, que és posar negre sobre blanc què ha fet cadascú..., i li he de dir que si vostè tractava de marcar la manca de determinació per defensar els interessos de Catalunya, li he de dir que vostès no es poden interpel·lar a si mateixos; això per començar. I, a més –l'hi he de dir–, vostè ha dit: «Vostè s'imagina quin país tindríem si tot això que li hem dit hagués passat?» Home, tants anys governant, vostè s'imagina quin país ens haguéssim trobat si vostès haguessin deixat aquesta feina feta abans de que haguéssim arribat? (*Aplaudiments.*) La veritat, jo crec que algunes qüestions hi han a reflexionar sobre aquest punt.

I, a més –l'hi he de dir–, justament avui –que vostè n'ha fet referència i també se n'ha fet referència avui a la sessió de control, crec que amb un to equivocat–, que tenim una bona notícia que la majoria de grups d'aquesta cambra celebrem, que és l'aplicació de la llei d'amnistia, no creu que és un bon dia per celebrar un acompliment d'una gran majoria que va sorgir d'aquest Parlament i del Congrés dels Diputats amb tota la majoria de les formacions polítiques catalanes? Bé, crec que es un dia, en tot cas, per...

En tot cas, senyor Vergés, jo quan l'escolto a vostè, amb la intervenció que fa, em pregunto: vostès on són? Vostè se sent orgullós realment del que han aconseguit, tenint set diputats decisius en aquesta legislatura per al conjunt dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya? Vostè veu què han aconseguit? Què han aportat? A on hem arribat? Perquè, també l'hi he de dir, mai un grup català havia tingut tanta, tanta, tanta capacitat d'influència en una legislatura com ha tingut en aquesta i l'ha utilitzat tan poc per aconseguir beneficis per al conjunt de la ciutadania de Catalunya. Li he de dir que aquesta és una qüestió que crec... (*Alguns aplaudiments.*)

Però, clar, és veritat. És cert –és cert–, jo l'hi he de reconèixer: hi ha hagut un canvi d'estratègia. És cert, hi ha hagut un canvi d'estratègia –primer, sorgida de les urnes, i després d'aquest Parlament– en quin ha sigut l'enfocament que aquest Govern fa en la seva relació amb el Govern d'Espanya; que, sempre ho hem dit, ha tingut a

veure amb una qüestió de passar pàgina del procés i, una segona, que ha hagut d'obrir un camí per demostrar que per la via de la col·laboració exigent som capaços d'arribar més lluny que per la via de la confrontació. I és aquí on arriba el moment de posar negre sobre blanc algunes de les qüestions que vostè ha dit.

Perquè, clar, vostè ha parlat d'irresponsabilitat. Sap quantes comissions mixtes de transferències es van fer entre l'any 2010 i l'any 2025? Quinze anys, eh?, hi van. Zero, cap. Sap quantes comissions bilaterals es van fer entre l'any 2010 i l'any 2020? Només dos. En dos anys d'aquest Govern, hem fet tres comissions bilaterals que han servit per passar d'una agenda, que era l'agenda que ja coneixem, per una agenda de la ciutadania, que ha tingut a veure amb ampliar la plantilla dels Mossos d'Esquadra, amb posar més jutjats, amb posar més recursos per a rodalies, amb enfortir el nostre Govern, amb enfortir les nostres competències i amb posar damunt de la taula, després de tretze anys, una proposta de finançament (*Alguns aplaudiments.*). Aquesta és la que té a veure amb quan es posen les energies dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en línia amb les de les seves institucions.

I, clar, jo l'hi he de dir, vostès també tenen un concepte estrany, perquè parlen de Catalunya com una realitat abstracta, però mai parlen dels catalans i catalanes. I quan parlen dels incompliments del Govern d'Espanya, no em tocaria a mi venir a fer..., però afecta molts ciutadans i ciutadanes del nostre país. El que ha passat en aquests anys, afecta molts ciutadans i ciutadanes del nostre país. Vostè sap que 1,8 milions de pensionistes de Catalunya han vist regularitzades les seves pensions d'acord amb l'IPC, fruit també dels acords que ha fet el Govern d'Espanya? Vostè sap que més de 220.000 persones que a Catalunya cobren el salari mínim interprofessional han passat de guanyar 735 euros al mes a 1.221, un seixanta-sis per cent més? Això és el que té quan hi han governs progressistes. Vostè sap que en aquesta legislatura s'han convertit 199 mil contractes temporals en contractes indefinits? Vostè sap què significa per a la vida de tants catalans i catalanes? Vostè sap què significa per a una persona que està en el mercat de treball, passar de tenir un contracte temporal a un contracte indefinit, a les reformes laborals que tothom recorda que és el que defensaven vostès? O els 298 mil catalans que, gràcies a les polítiques que ha fet aquest Govern, s'han beneficiat amb l'ingrés mínim vital, que té

a veure amb sortir del llindar de la pobresa, amb poder treballar per una societat més igualitària?

Però parlem d'altres conceptes. Per exemple, d'acords aconseguits també gràcies a la participació d'altres formacions polítiques que han optat per una via diferent a la seva, que han optat per ser exigents, però també per negociar i arribar a acords. Com han sigut els acords que tenen a veure en aquest país en matèria de ciència: 454 milions entre el 24 i el 26, que han d'arribar –150 el 24, 150 el 25–, que han permès tirar endavant projectes, com el ball de la quàntica, impulsar l'ALBA II, impulsar la construcció de l'Innofab per guanyar més resiliència en la construcció de microxips a casa nostra.

Però hem parlat abans de seguretat. Ho hem dit: 25.000 mossos més per anar ampliant la presència de Mossos d'Esquadra en el nostre país. I les noranta-una noves unitats judicials? Cinquanta-cinc a la vegueria de Barcelona, vuit a Girona, set a Lleida, set a Tarragona, tres a la Catalunya Central, tres unitats al Penedès. L'ampliació de trenta-cinc noves places d'unitats fiscals, sorgides d'aquestes comissions bilaterals.

És veritat, vostès no celebraven comissions bilaterals, i quan les celebraven, ho feien per tractar altres temes. Aquest Govern, quan ha celebrat comissions bilaterals, han tingut a veure en posar una agenda de la ciutadania en el centre d'on estaven les preocupacions dels ciutadans i ciutadanes.

I les encomanes de gestió per transformar l'eix Pirinenc? Els 260 milions per a la N-260? Els 384 per a la transformació de la Nacional 2 al Maresme, on comencem les obres de pacificació a Mataró? I els 250 pels enllaços de l'AP-2 i l'AP-7, que estem treballant i realitzant els estudis? I els 200 milions per a la ronda Nord entre Sabadell i Terrassa? I, ho he dit abans, l'ampliació de 25.000 mossos d'esquadra? I la gigafactoria a les Terres de l'Ebre? I el traspàs dels habilitats nacionals?

Ara bé, si hem de mirar, en el moment de defensar i complir amb els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, on eren vostès, jo l'hi diré: estaven votant amb el Partit Popular i amb VOX en contra de la proposició de llei per regular els lloguers de temporada; estaven votant amb el Partit Popular i amb VOX en contra del decret per a la suspensió de desnonaments, el manteniment de la bonificació a la gratuïtat

dels títols de transport i la revalorització de les pensions; estaven votant vostès en contra, amb el Partit Popular i amb VOX, el projecte per reduir la jornada laboral de quaranta a trenta-set hores i mitja; estaven votant vostès en contra de la proposició de llei, amb el Partit Popular i amb VOX, de prohibir els acomiadaments de les empreses que deslocalitzen fora de la Unió Europea, i estaven votant en contra de la proposició que va presentar aquest Govern, conjuntament amb Esquerra Republicana, per tenir un consorci d'inversions que ens permetés revertir el dèficit d'inversió de l'Estat. On estan vostès, senyor Vergés? On està Junts defensant els interessos dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya? (*Aplaudiments.*)

Jo ja sé..., de veritat, la *performance* no pot substituir la feina –la *performance* no pot substituir la feina–, perquè, els hi agradi o no –els hi agradi o no–, clar, vostès han tingut un rol molt important, com se'ls hi ha recordat en diverses ocasions aquí, i, a més, vostès, que són un partit amb vocació de govern, home, haurien d'aspirar a poder fer propostes i a poder utilitzar els seus vots i les seves influències per aconseguir, entre altres coses, que aquest país hagués pogut tirar endavant amb una nova proposta de finançament, després de tretze anys caducats, que aportés 4.700 milions més per enfortir els serveis públics i les infraestructures del nostre país. És aquí on se'ls espera. És aquí on el conjunt de la cambra espera Junts per Catalunya. És aquí on el conjunt de la cambra espera també que la seva formació política utilitzi els seus vots que té a Madrid per aconseguir que el nostre país avanci i, amb ell, els catalans i catalanes. I, clar, quan s'escolten després algunes afirmacions que diuen: «No... I tot això al final acabarà amb que no facilitarem una investidura ni del Partit Popular, ni VOX, ni d'una majoria progressista.» Home, clar, si quan tenen els vots no els utilitzen, o voten amb el Partit Popular i amb VOX; quan es tracta de convocar comissions bilaterals, no les convoquen, i quan es tracta de decidir quines investidures hi han pensant en els interessos de Catalunya, vostès no saben què fer, també els haurem de preguntar quina utilitat tenen. Aleshores, quina utilitat tenen?

I, en aquest sentit, jo els hi demano que facin una reflexió en profunditat. Són molts, els deures que el nostre país té al davant. És molt, el testimoni que ens hem anat passant els uns als altres en la tasca de govern. I hi han coses que vostès han fet bé, inclús algunes que han fet molt bé en la seva tasca de govern; d'altres que han

deixat assignatures pendents –d'altres que han deixat assignatures pendents. Podríem fer-ne un repàs –podríem fer-ne un repàs. I, malgrat tot, intentem posar tots plegats la mirada en el futur. I en aquesta cambra, hi han formacions polítiques amb interessos diferents, amb mirades diferents, fins i tot amb un projecte nacional diferent, que som capaços de posar-nos d'acord per tirar endavant el país, per posar la prioritat en les rodalies, per posar la prioritat en el sistema de finançament, que hem posat damunt de la taula la condonació del deute del FLA, que utilitzem les energies, els vots que tenim en les diferents institucions, per fer avançar el país. I és aquí on els necessitem a vostès –és aquí on els necessitem a vostès–, en aquest Parlament i a tot arreu on tinguin vostès influència.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Conseller Dalmau, li he de dir que veig que l'han irritat molt i molt, més del que em pensava, les nostres llistes dels seus incompliments, els incompliments del seu Govern a Madrid. Veig que no m'ha rebutat tampoc cap, però absolutament cap, dels incompliments que jo li he llistat. Vostè s'ha dedicat aquí, doncs, a vendre el que fan i el que deixen de fer. No m'ha rebutat cap dels incompliments que nosaltres li hem llistat. Si les llistes aquestes l'han irritat, la que ve ara ja l'avisó que l'irritarà fort, perquè resulta que aquesta va de tots els èxits que hem aconseguit nosaltres, Junts per Catalunya, a Madrid. I només és la llista, eh?, no es preocupi, no els hi diré tots. Només li esmentaré els vint principals.

Resulta que amb set diputats –que vostè ens ho recordava– i quatre senadors, però tots ells fermes, nosaltres, Junts per Catalunya, a Madrid hem aconseguit un èxit important cada dos mesos de legislatura espanyola. A vostè li sonarà això d'«un cada dos mesos», perquè se'n recorda que li vam explicar des d'aquí mateix que a vostès se li ha manifestat un col·lectiu diferent cada dos mesos? (*Aplaudiments.*) Doncs, al mateix ritme que a vostès se li manifesten en contra de les seves polítiques els col·lectius a Catalunya –amb el mateix ritme: un cada dos mesos–, nosaltres aconseguim els nostres èxits importants a Madrid. Un cada dos mesos.

Començo. U: aprovar la llei contra la multireincidència, malgrat el seu bloqueig de dos anys. Dos: aprovar la llei ELA. Tres: impedir les ocupacions il·legals. Quatre: reduir l'impost de societats a pimes i cooperatives. Cinc: ajornar l'entrada en vigor del Verifactu. Sis: frenar l'augment de les quotes dels autònoms. Set: bonificar el cent per cent de les cotitzacions a la seguretat social dels entrenadors i monitors dels 21.000 clubs esportius de Catalunya. Vuit: reduir els costos que han d'assumir els regants catalans. Nou: obligar a l'Estat a assumir per llei –li deia abans– el cinquanta per cent de la llei de dependència. Deu: fer que els diputats catalans puguin parlar en català al Congrés. Onze: obtenir recursos per rehabilitar equipaments i espais culturals de Catalunya. Dotze: aconseguir recursos per als ajuntaments catalans per construir habitatge. Tretze: fer possible que Sant Cugat del Vallès tingui partit judicial propi, després de trenta anys de reivindicacions. Catorze: recuperar les competències sobre secretaris i interventors municipals. Quinze: recuperar competències en matèria d'economia social.

Tot això Junts per Catalunya, eh? Fa mal, oi?

Setze: impulsar la comissió d'investigació dels atemptats del 17 d'agost del 2017. Disset: evitar que Catalunya hagi de seguir assumint el repartiment de menors migrants no acompanyats després d'anys de ser qui més n'ha rebut. Divuit: frenar l'augment de la fiscalitat de les mutualitats de salut. Dinou: aconseguir més de 1.000 milions d'euros d'inversió al Camp de Tarragona. I vint: aprovar la llei d'amnistia integral per posar fi a la repressió política. I hauríem aconseguit, per exemple, la llei de desocupacions delinqüencials si vostès no l'haguessin tingut congelada més de tres anys a la Mesa del Congrés. Culpa seva. *(Aplaudiments.)*

Per tant, conseller Dalmau, davant dels seus incompliments, els fets de Junts per Catalunya a Madrid. De fet, Junts per Catalunya, fixi's, és l'únic partit català que es presenta a les eleccions del 29 de novembre com a partit català. Esquerra Republicana i els Comuns, el Frente Amplio Español de Rufián. Sincerament, vagin-se refiant de Rufián –vagin-se refiant de Rufián–; així els hi anirà. El Partit Socialista de Montse Mínguez, ja fa temps que és, definitivament –els hi he dit abans– el PSOE nord-oriental, ja no hi ha diferència. Vostès són el PSOE d'aquí i els altres són el PSOE d'allà. I la CUP i Aliança Catalana, doncs, han dimitit de defensar el país en

camp contrari. Per tant, l'únic partit català que es presenta com a partit català a les eleccions del 29 de novembre, a defensar els interessos de Catalunya a Madrid –no rigui, senyor Pedret–, és Junts per Catalunya. (*Aplaudiments.*)

Per tant, aquest 29 de novembre, i tota la propera legislatura al Congreso i al Senado, només Junts per Catalunya, amb la Míriam Nogueras al capdavant, defensarem Catalunya (*Remor de veus.*), defensarem Catalunya, sí, dels greuges i dels atacs de l'Estat espanyol. I lluitarem, seguim lluitant, seguirem lluitant pel que és el nostre propòsit, que té un nom i el sap tothom: independència, conseller Dalmau –independència.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre té la paraula el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Senyor Vergés, qui no es conforma és perquè no vol. Escolti, és tan certa la llista que vostè ha dit, que l'única cosa que em referma és que vostès són més útils quan estan a l'oposició que al Govern, ja l'hi dic ara. (*Aplaudiments.*) És tan certa la llista... Tant de bo tota aquesta energia l'haguessin dedicat, tot el temps que han estat governant, en fer les comissions bilaterals, les de transferències, les CMAEF, per fer avançar el país. Deuen haver tingut temps, diguem-ne, per enfocar aquesta feina.

Però tornem a la qüestió de fons, perquè crec que vostè, amb el que posa damunt de la taula, veig que també s'ha apuntat a la dinàmica de que deu ser millor la via de la col·laboració que la de la confrontació, perquè treu tota l'estona pit de les qüestions que va posant damunt de la taula del Govern d'Espanya, la qual cosa també em porta a una segona pregunta. Si aquest camí era tan bo, si aquesta llista estava donant tantes coses, per què han engegat la legislatura a petar? No, de veritat. Per què? De veritat –de veritat–, és una qüestió molt important.

(*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

No es posin nerviosos. A veure, hem obert una legislatura... S'ha obert una legislatura a Espanya i una legislatura a Catalunya que ha permès que per la via de la col·laboració posem, damunt de la taula de les institucions, qüestions que són essencials per a l'agenda de transformació del nostre país –essencials. O és que no era important augmentar la plantilla de Mossos d'Esquadra o la planta judicial? I vostès han tingut un paper molt important amb la multireincidència. Avui els hi ha recordat la consellera Parlon, recollint també la feina de tants alcaldes i alcaldesses de molts colors, també del nostre, també d'Esquerra Republicana, que han estat batallant en aquesta normativa. I vostè, a més, sempre tracta de, quan les coses surten conjuntament, buscar més les diferències que les coses que ens uneixen. Així el país no anirà bé –així el país no anirà bé. Ho han fet avui amb l'amnistia; ho fan amb altres qüestions. I crec que en aquestes qüestions cal que tots plegats tinguem una mica d'alçada de mires.

Era important –ho hem dit– l'agenda de transformació de les infraestructures del nostre país. Si hi han acords que –hi he fet referència abans– han estat aconseguits, per exemple, per Esquerra Republicana. Les encomanes de gestió, que aquest Govern ha posat en marxa, que ha desenvolupat, en el traspàs que ens anem fent, diguem-ne, del testimoni de les nostres institucions. I avui és possible començar la pacificació de la nacional 2 o és possible tirar endavant la fibra òptica al Pirineu a través de la nacional 260, fruit d'aquestes encomanes de gestió. M'hi he referit abans: que no és important la pujada del salari mínim? Que no és important la pujada de les pensions? Que no és important la reforma laboral per estabilitzar els contractes? Això és el que succeeix quan hi ha una agenda de transformació en el país. Això és el que succeeix quan la normalitat entre les institucions porta a un diàleg exigent que doni resultats per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Per molta hipèrbole que es faci –per molta hipèrbole que es faci–, al final, els ciutadans i ciutadanes del nostre país esperen de nosaltres que fem funcionar el país, que fem funcionar les institucions i que els partits i les institucions serveixin d'alguna cosa als interessos de la ciutadania. És el que esperen de tots nosaltres. També ho esperen de vostès –també ho esperen de vostès. I a mi no em cauran mai

els anells per reconèixer quina és la contribució que vostès han fet en algunes qüestions importants. Fora bo que vostè no s'oblidés de tantes altres que li he estat jo aquí..., que són fruit també de la tasca i l'acord que ha fet aquest Govern amb el Govern d'Espanya.

I justament perquè pensem que és més important passar pàgina d'aquesta dinàmica de confrontació per una dinàmica de col·laboració, que creiem que és important que a Espanya hi hagin majories progressistes que permetin que els governs puguem seguir avançant, que siguin sensibles amb els interessos de Catalunya; malgrat els impediments, malgrat tantes qüestions i tants acords que ho haguessin pogut accelerar si no hagués sigut per traves que han posat, per exemple, el Partit Popular i VOX –vostès en coneixen algunes– o que han posat altres instàncies institucionals del nostre país. És per això que li he dit que també és sorprenent l'alineament ideològic de les votacions que fan vostès cada vegada que amb el seu vot s'alineen amb el Partit Popular i amb VOX. I per això també li he de dir que és sorprenent cada vegada que vostès expressen una certa equidistància. És per això que li he de dir que en aquesta qüestió és sorprenent.

I, per tant, jo li he de dir que el Govern de Catalunya seguirà treballant, seguirà treballant en aquesta agenda de normalització de la vida política del país, que seguirà treballant per la convivència, que seguirà treballant per posar els interessos dels ciutadans i ciutadanes, de les infraestructures, de la sanitat, de la seguretat, de la justícia en les comissions bilaterals, hi hagi el Govern que hi hagi, amb la mateixa exigència, però, espero, amb els resultats que hem aconseguit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda.